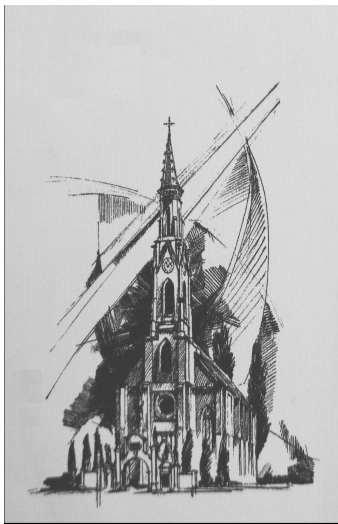

Január hónapban a tisztaságra, az újjászületésre, a hófehér tulajdonságra kapunk rávilágítást a kiemelt szentek életpéldája által.

Árpádházi Szent Margit – Január 18.

Dalmáciában, Klissza helységben született, 1242-ben. Meghalt a Nyulak szigetén (ma Margit-sziget) 1270-ben január 18-án. Atyja IV. Béla király, Szent Erzsébet testvére, anyja Laszkárisz Mária bizánci hercegnő.

Margitot még a szíve alatt hordozta édesanyja, amikor a tatárok Batu kán vezetésével, 1241-ben Wahlstattnál megsemmisítették a németek és lengyelek egyesült seregét, majd a vértől és a győzelmi mámortól megittasodva betörték Magyarországra. Béla király megkísérelte föltartóztatni őket a Sajónál, de vereséget szenvedett, s Dalmáciába kellett menekülnie. A szülők végső szükségükben a születendő gyermeket Istennek ajánlották. És a lehetetlen megtörtént: messze Belső-Ázsiában meghalt a nagykan, s Batu a Duna-Tisza táján meghódított területeket hátrahagyva, sietve távozott kelet felé.

Béla és Mária nem vonakodott fogadalmát teljesíteni: amikor Margit hároméves lett, átadták a domonkos nővéreknek Veszprémben.

A domonkosok rendi családja, amelyben Margit felnővekedett, még csak néhány évtizede létezett. Még telítve volt az első buzgalom frissességével. Amíg a prédikáló testvérek bejárták Spanyolországot, Dél-Franciaországot és Észak-Olaszországot, tanítottak, addig a Szent Domonkos szabályait követő női kolostorok a belső, misztikus jámborság őrhelyei voltak. Szűz Mária bensőséges szeretete, a szenvedő Megváltó iránti nagy odaadás, valamint a megalkuvás nélküli vezeklő szellem voltak lelkeségük jellegzetes vonásai. A vezeklés mindenekelőtt a szeretet önfeláldozó tetteiben, betegek gondozásában, belpoklosok ápolásában nyilvánult meg.

Ebben a szellemben nőtt fel Margit. Béla király, leánya részére új kolostort építtetett a Duna egyik szigetén (Nyulak szigete, ma Margitsziget), Buda közelében. Itt tett fogadalmat Margit 1254-ben. Különböző kijelentései értésünkre adják, hogy a tizenkét éves leány tudta, mit tesz, amikor letette örökfogadalmát. Isten kétszer is nagyszerű lehetőséget adott neki arra, hogy az egész világ előtt bebizonyítsa: ő teljesen szabadon és szívének teljes odaadásával szentelte magát az Úrnak. Kétszer is lett volna rá lehetősége, hogy Rómától felmentést kérjen a fogadalma alól. Atyja ugyanis kétszer is fölkereste a kolostorban házassági ajánlattal, mindkét alkalommal biztosítva őt arról, hogy a fölmentést Róma minden bizonnyal meg fogja adni, hiszen a kilátásba helyezett házasságok igen nagy

politikai előnyökkel járnának. Az első kérő a lengyel király volt, a második Ottokár cseh király. Margit mindkettőt határozottan visszautasította, atyját pedig emlékeztette arra, hogy ő ajánlotta föl egykor Istennek, és a cseh királyság összes kincsével és dicsőségével együtt siralmas látvány ahhoz az országhoz képest, melyet az ég és föld Királya ajánl neki, aki az ő jegyese mindenkorra.

Szenttéavatási aktái megmaradtak, s nővér- és kortársainak, élete tanúinak sok értékes és hitelt érdemlő vallomását is tartalmazza. Értésünkre adják, hogy Margit számára magától értetődő volt a szabályok szigorú megtartása, a kemény önsanyargatás, s a legnyomorúságosabb, utálatot gerjesztő betegek szolgálatában való hősies kitartás. Nagyon gyorsan és erélyesen leszoktatta nővértársait arról, hogy benne bármi módon is a királylányt tiszteljék. Egy szolgáló, akit csodával határos módon mentett meg a megfulladástól, a szenttéavatási akták szerint így tanúskodott: „Margit jó és szent volt, mindnyájunk példaképe. Alázatosabb volt, mint mi, szolgálóleányok.”

A kis Margit a Nyulak szigetére érkezik. Fotó: Wikipédia

Isten rendkívüli imameghallgatásokkal és csodákkal jutalmazta odaadását. Margit bírta a jövődőlés adományát is. Bizonyított példa, hogy atyjának II. Osztrák Frigyes Stájerországért folytatott harcában a győzelmet előre megmondotta. Nyilvánvalóan a fátyol alatt is IV. Béla odaadó leánya maradt. Nem hagyta ugyan politikai érdekből férjhez adni magát, de az utolsó nagy Árpád-házi uralkodó messzemenő terveivel és erőfeszítéseivel szoros kapcsolatban volt. Talán ebben a kapcsolatban és közös felelősségben látta életének igazi értelmét. És ez az elhivatottság olyan vezeklő életre ösztökölte, ami ma nekünk szinte öngyilkosságnak tűnik. Egykor Istennek ajánldékozták, mivel atya azt hitte, ezáltal kieszközölheti Magyarország megszabadulását a tatároktól. Amikor Margit elég idős volt ahhoz, hogy önmaga fölül szabadon döntsön, megerősítette ezt a fölajánlást. Remélte, hogy Isten elfogadja őt, mint elfogadta valamikor Krisztus áldozatát.

Huszonnyolc éves korában halt meg, szeretettől és vezekléstől elemészve. Halála óráját derűs arccal előre megmondotta a nővéreknek. Tiszteletét 1789-ben hivatalosan is engedélyezték. 1943-ban avatták szentté.

Forrás: katolikus.hu

Esztergomi Boldog Özséb – Január 20.

Boldog Özséb Esztergomban született 1200 körül. Meghalt Pilisszentkereszten 1270. január 20-án. Nevéhez fűződik a magyar eredetű szerzetesrend, a pálos rend alapítása és megszervezése, amely mind vallási, mind művelődésügyi téren igen jelentős szerepet játszott nemcsak hazánk, hanem a szomszédos népek kultúrájának történetében is.

Szülei gondos nevelésben részesítették, s az 1028-ban Szent István által alapított káptalani iskolába járatták. Életrajzírója szerény, hallgató, komoly fiúnak jellemzi. Hosszú imák, sok böjt, elmélkedések érlelték hivatását.

Jövedelmét a szegényeknek osztotta szét, olvasásnak, tanulásnak, írásnak szentelte magát. Följegyezték róla, hogy „*egyetlen percet sem hagyott kihasználatlanul*”: könyveket írt. Sajnos, a tatárjárás vagy későbbi századok pusztításai ezeknek még a címét is elsodorták.

A tatár pusztítás a fiatal kanonok lelkében komoly szemléletváltozást okozhatott, s még inkább a remeteség felé hajlíthatta. De négy évig még segítenie kellett a rábizottakat testi és lelki felépülésükben. Az óhajtott magányba az út a szenvedések keresztútján át vezetett.

Feladatának a kor sötét történelmi és erkölcsi viszonyai között a lelki élet megújítását tekintette. Örömmel és elismeréssel szemlélte az Esztergomban máris megtelepedett, nemrég alakult két kolduló rend, a domonkosok és ferencesek munkáját, de nem csatlakozott hozzájuk. Úgy érezte, hogy kortársainak még több kell: példaadás az engesztelésre és vezeklésre. Kortársai lelkéhez csak úgy férközhet hozzá, ha saját élete fölláldozásával utat és irányt mutat. Nem bírálta mások fölfogását, csak várt türelemmel, míg Isten kegyelme és az idő meghozza számukra is a megfelelő belátást.

Miután négy éven át kivette részét az újjáépítésből, lemondott a kanonokságról, javait szétosztotta a rászorulóknak, és Vancsai István érsek engedélyével 1246-ban Szántó közelében a sziklás rengetegbe vonult. Már megtanulta, hogy mi a mulandó, mi a maradandó érték, hiszen hamuvá és porrá vált minden nagyszerű alkotás, amelyet a keresztény áldozatkészség hazánkban létrehozott. Azért választotta a remeteéletet, hogy az ima, böjt és engesztelés által esdjen kegyelmet mostoha sorsú nemzetének. Ezzel érseke kívánságát is teljesítette, aki imádságába ajánlotta meggyét és az országot.

A pilisi remete első ténykedése az volt, hogy hármassal barlangja alatt, a forrás mellé letűzte a szent keresztet. Ma is ott áll az utódja, talán ugyanazon a helyen, az útszélen: esőmosta, vaskorpuszos, egyszerű feszület. In Cruce salus, *‘keresztben az üdvösség’*: ez volt a jelszava és meggyőződése. Ezért szentelte később az egyesült remeték templomát a szent kereszt tiszteletére. Ezért hívják középkori oklevelek évszázadokon át, még Mátyás korában is intézményét „*a szent kereszt testvéreinek*”. Minden középkori és későbbi pálos templomban a főoltáron kívül a legszebb oltárt mindig a szent kereszt tiszteletére szentelték. Az ő nyomán terjedtek el mindenütt a kereszt a Pilisben az utak mentén, házak előtt, erdőmélyen.

Személye a realitás talaján áll, nem szövik át a legendák aranyszálai. Egy alkalommal mégis csodálatos látomásban részesült, amely döntő volt további életútjára. Egy éjjel, ima közben az erdő mélyén sok apró lángot pillantott meg. A lángocskák egymás felé tartottak, s végül tüzes fénynyalábbá olvadtak össze. Úgy érezte, hogy ez a különös tűnemény égi jel, figyelmeztetés, hogy egyesítse a szétszórta élő remeteket. Belátta, hogy ő egyedül kevés, önmagában semmi, szükséges az összefogás.

1250-ben Pilisszántó közelében, a kesztölci völgy fölötti kis magaslaton, ahol hármassal teraszt képeztek ki, délről kisebb templomot építettek a szent kereszt megtalálásának emlékére. A csúcsíves templomhoz észak felől négyszögletes monostor csatlakozott a társas remeték számára, magas fallal körülvéve. Özséb azután sorra járta az országban a nagyobb remetetelepeket. Először a Pécs melletti Szent Jakab-hegyi remetékhez megy, akik már 1225-től közös életet éltek. Elkéri szabályukat, egyesíti a két monostort, és társai őt választják meg első tartományfőnökké. Rómába megy társaival, hogy a szerzetalapításhoz a Szentszék jóváhagyását és megerősítését megszerezze. Sikerül megnyernie Aquinói Szent Tamás pártfogását IV. Orbán pápánál. Az jóváhagyja a rendet, de nem engedi meg, hogy átvegyék Szent Ágoston rendi szabályait, mert a szükséges anyagi feltételek még nem voltak biztosítva. Egyelőre Pál veszprémi püspököt bízta meg az ideiglenes szabályok megszerkesztésével.

Huszonnégy évet töltött Özséb a Pilisen, húsz éven át szervezte, irányította, kormányozta rendjét. Remete Szent Pál oltalma alá helyezte, mert mint első remete ő volt ennek az életformának az elindítója. Szerénységében mintegy el akarta háritani magáról a rendalapítónak kijáró tiszteletet, és Remete Szent Pál palástja alá rejtőzött. De amint láttuk, a rendalapítás teljesen az ő érdeme. Az 1256. évi esztergomi zsinaton mint tartományfőnök vett részt. A zsinati jegyzőkönyvet is aláírta: „*Eusebius prior prov. Ord. S. Pauli Primi Eremitae*” (Özséb, Első Remete Szent Pál rendjének provinciális perjele). Ebből a hivatalos elnevezésből rövidült le a rend népies neve: pálosok.

Az 1250-ben alapított Pilisszentkereszt után IV. Béla király átadta a pálosoknak pilisi vadászlakát a Szentlélek tiszteletére (Pilisszentlélek, 1263), a század végén pedig az utolsó Árpád-házi király, III. Endre a Kékes fölötti Pilisszentlászlón alapított pálos rendházat (1290). Mindezek a török pusztításig álltak fenn.

Özséb 1270. január 20-án halt meg Pilisszentkereszten, súlyos betegség után. Halálos ágyán a szabályok pontos megtartására, testvéri szeretetre és jó példaadásra buzdította testvéreit. Jézus és Mária nevével ajkán lehelte ki lelkét. Az általa alapított templom sírboltjában temették el. Oda kerültek tanítványai s későbbi utódai is: Benedek (+1290) és István rendfőnökök. A végleges egyházi jóváhagyást 1308-ban kapta meg a rend. Ekkor tértek át a Szent Ágoston szabályai szerint való életre.

Forrás: katolikus.hu

Gérecz Attila – Himnusz Esztergomi Boldog Özsébről

Egybeomlott könny és a vér, nyílt seb lett az ország,
nyugatra pernyét hord a szél; tanyák, falvak sorsát.
Csillag sincs, sötét az erdő, mégis mécsek égnék!
Boldog Özséb szól az első pálos remetéknek.

Szállj, ragyogj te mennyei fény, angyalszárnyú ének,
fájó szívén: magyar szívén minden remetének,
add Urunk, hogy rab és szegény, mind testvérré leljünk,
áldd meg hazánk, hogy a remény átölelje lelkünk!

Kicsiny láng a hit, de tiszta fehér, mint gúnyájuk
sötét erdő súgja vissza csöndes imádságuk:
„Nézz le ránk, kik romok felett fohászkodunk Hozzád
áldd meg mind, kik fegyver helyett kereszted hordozzák!”

Szállj, ragyogj te mennyei fény, angyalszárnyú ének,
fájó szívén: magyar szívén minden remetének,
add Urunk, hogy rab és szegény, mind testvérré leljünk,
áldd meg hazánk, hogy a remény átölelje lelkünk!

S barlang ölen, cellák sötét mélyén fények gyúlnak.
Népedért szólj, Boldog Özséb, mondj imát az Úrnak,
hívd egybe ki hív és magyar! Hív ki sebbel ékes!
Győzni fog, ki hinni akar, s áldozatra képes!

Szállj, ragyogj te mennyei fény, angyalszárnyú ének,
fájó szívén: magyar szívén minden remetének,
add Urunk, hogy rab és szegény, mind testvérré leljünk,
áldd meg hazánk, hogy a remény átölelje lelkünk!

Vác, 1955.

Boldog Batthyány-Strattmann László – Január 22.

Dunakilitiben született 1870. október 28-án. Meghalt Bécsben, 1931. január 22-én. Magyar főnemes, a „szegények orvosa”, sebészorvosként, majd szemészorvosként tevékenykedett, emellett császári és királyi kamarás, az Aranygyapjas rend lovagja, Vas vármegye örökös főispánja és 12 gyermek apja.

Boldog Batthyány-Strattmann László napi imája

Imádlak, végtelen Főnség, aki nekem az orvosi hivatást jelölted ki, s megadod a lehetőséget ahhoz is, hogy kórházat tartsak fenn a testvéri szeretet gyakorlására. Mennyei Atyám, áldj meg minden hozzám forduló és kórházamban fekvő beteget. Végtelen jóságodban add meg lelküknek az örök életet és az irántad való igaz szeretetet, valamint testi bajaik gyógyulását, amelyhez gyöngye erőm segítségét kéri. A te mindenhatóságod és szereteted pótolja mindazt, amit én emberi gyöngeségem miatt nem tudok megtenni. Jöjj, Szentlélek, világosíts meg mindabban, ami hivatásom teljesítéséhez szükséges! Szűzanyám és Szent Erzsébet, ajánljátok kérésemet Üdvözítő Istenünk oltalmába!

Forrás: karpataljalap.net

Aquinói Szent Tamás – Január 28.

Aquinói Szent Tamás (Roccasecca, 1225. január 28. – Fossanova, 1274. március 7.) latin nyelven író középkori olasz teo-

lógus, skolasztikus filozófus, Domonkos-rendi szerzetes, a keresztény misztika egyik képviselője. Angyali Doktor (latinul: Doctor Angelicus) néven is ismert hittudós, egyháztanító.

Aquinói Szent Tamás idézetek

Az Isten munkája feletti elmélkedés – legalábbis bizonyos mértékig – feljogosít bennünket arra, hogy csodálattal álljunk meg Isten bölcsessége előtt, és arról véleményt formáljunk. Az Isten munkáiról való gondolkodás pedig arra készítet minket, hogy megcsodáljuk Isten magasabb rendű hatalmát, s ennél fogva az emberi szívben tiszteletet ébreszt Isten iránt. Ez a gondolkodás fel is indítja az emberi lelket Isten jóságának szeretetére. Ha a teremtmények jósága, szépsége és csodálatossága oly nagy öröme indíthatja az emberi lelket, Isten saját jóságának kítfeje (összehasonlítva a teremtmények parányi jóságával) mennyivel inkább maga felé fordíthatja a felindult emberi elmét.

Az elvek által jutunk el a következmények ismeretére.

Senki nem tud igazán örülni, ha nincs benne szeretet.

A dolgok vagy léteznek, vagy nem. Ha minden ilyen lenne, akkor lehetne, hogy egyszerre legyen minden, és akkor nem lenne keletkezés és pusztulás. Tehát minden valamiből ered, és mivel ez nem mehet a végtelenségig, fel kell tételezni egy első eredetet.

Kimerítően azt ismerjük, amit tökéletesen ismerünk. Tökéletesen pedig azt ismerjük, amit annyira ismerünk, amennyire megismerhető.

Bosco Szent János áldozópap – Január 31.

Bosco Szent János, a Szalézi Szent Ferenc Társaság alapítója, „az ifjúság szentje”. Bosco János, eredeti nevén Giovanni Melchiorre Bosco 1815. augusztus 16-án született egy parasztcsaládban, az észak-olaszországi Castelnovo d’Astiban.

Kétéves volt, amikor édesapja meghalt, így édesanyjának, Margherita Occhianának egyedül kellett felnevelnie őt és két testvérét. „Margit mama” bölcs nevelő volt, kitartásának és határokat nem ismerő hitének segítségével mélyen vallásos légkört alakított ki családjukban. János már kicsi korától fogva pap szeretett volna lenni.

Elmesélte, hogy egyszer, kilencéves korában álmot látott, amely megvilágította számára küldetését: „Legyél alázatos, erős és állhatatos” – mondta neki egy asszony, aki ragyogott, mint a nap, „és akkor, amit majd látsz, hogy ezekkel a farkasokkal történik, akik bárányokká változnak, te is ezt fogod tenni gyermekeimmel. Én leszek a tanítómestered. A maga idejében mindent meg fogsz érteni”. János már gyermekkorától kezdve gyakran kötötte le társait bűvészmutatványokkal, amelyeket kemény gyakorlással sajátított el a munka és az imádkozás között.

Az idős Calosso atya volt első lelkivezetője, ő indította el a papi tanulmányok útján, amelyekért nagy erőfeszítéseket tett, míg végül is el kellett hagynia a családi házat, mert szembe került Antonio testvérével, aki azt akarta, hogy János inkább a földeken dolgozzon.

Diákként Chieriben létrehozta a „Vidámság Társaságát”, amelybe összegyűjtötte a városka fiataljait. Később itt járt szemináriumba is, és 1841 júniusában pappá szentelték. Akkori lelkivezetője, Cafasso atya azt tanácsolta neki, hogy tökéletesítse tanulmányait az egyházi kollégiumban. Közben Don Bosco maga köré gyűjtötte az első gyermekeket, és megszervezte a vasárnapi oratóriumot, az első időkben mindig máshol, később azonban megmaradtak Valdoccóban.

Édesanyja már idős asszonyként elfogadta a meghívást, hogy Torinóba menjen, és segítsen fiának. A gyermekek számára ő lett „Margit mama”. Don Bosco elkezdett szállást adni az otthontalan árváknak. Szakmát tanított nekik, és arra nevelte őket, hogy szeressék az Urat; együtt énekelt, játszott és imádkozott velük.

Az első gyermekekből lettek később az első munkatársai is. Így fejlődött ki az a híres nevelési módszer, amit „megelőző módszernek” nevezünk: „Legyetek a gyermekekkel, előzzétek meg a bűnt észszel, hittel és szeretettel. Legyetek szentek, és szentek nevelői. Vegyék észre a gyermekeink, hogy szeretjük őket!”

Idővel az első munkatársakból IX. Piusz pápa segítségének köszönhetően létrejött egy szerzetestársaság, melynek célja a fiatalok megmentése, küzdve a szegénység minden fajtája ellen. Mottójuk a következő: „Lelkeket adj nekem, Uram, minden mást vedd el!” A fiatal Savio Domonkos lett a megelőző módszer első gyümölcse.

A Segítő Szűz Mária, aki mindig támogatta Don Boscót a művében, számtalan kegyelmet ajándékozott neki, köztük egészen különlegeseket is, és mindig volt elegendő pénz is a vállalkozásokhoz. Segítette a róla elnevezett bazilika megépítését is. Szűz Mária segítségével Mazzarello Máriával megalapította a Segítő Szűz Mária Leányai Intézményét. A jötevőkkel és laikus segítőkkel együtt létrejött a Szalézi Munkatársak Egyesülete.

Don Bosco 72 éves korában, a munkától kimerülve halt meg 1888. január 31-én. Ma már a Szalézi Család az egész világon jelen van. II. János Pál pápa Don Boscót halálának századik évfordulóján a „fiatalság atyjának és tanítójának” nevezte.

„Ha azt akarjuk, hogy meglássák rajtunk az emberek, hogy mi a növendékeink örök boldogságáért fáradozunk, és őket a

sajátos feladataik teljesítésére tanítjuk meg, akkor mindenkéltől szükséges, hogy sohase feledkezzetek meg arról, hogy ti e szeretett ifjak szüleit helyettesítitek. Ezekért az ifjakért mindenkor szeretettel munkálkodtam, tanultam, és teljesítettem papi szolgálatomat, de nemcsak én magam, hanem az egész Szalézi Társaság is. Rövidnek éppen nem mondható eddigi életemben, fiacskáim, hányszor meg kellett győződnöm e nagyszerű igazságról! Könnyebb dolog valakire megharagudni, mint őt elviselni; könnyebb a gyermeket megfenyíteni, mint őt meggyőzni; sőt, nyíltan megmondom: türelmetlenségünkben és önkényeskedve kényelmesebb dolog a makacskat büntetgetni, mint határozott és nyájas türelmünkkel őket megjavítani.”

Istenünk, te Bosco Szent János áldozópap személyében atyát és tanítómestert ajándékoztál a fiataloknak. A mi szívünk szeretetét is gyűjtsd lánggra, hogy egészen neked éljünk, és mindenkit hozzád vezessünk. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Amen.

Forrás: Magyar Kurír

Ferenc pápa – Szent József atyai szívvel szerette Jézust

Az új év első általános kihallgatásán Ferenc pápa a Szent Józsefről szóló sorozatának hatodik katekézisést tartotta meg „Szent József, a nevelőapa” címmel. Beszédében a Jézus korabeli örökbefogadási szokásokat elemezte, majd rámutatott arra, hogy „napjainkban ha egy férfi és egy nő nem fejlesztik ki magukban az atyaság és az anyaság érzését, akkor valami lényeges marad el az életükből”. Ne féljünk az örökbefogadástól, a befogadás kockázatától!

„József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet Máriát, hiszen a benne fogant élet a Szentlélektől van! Fiút szül, akit Jézusnak nevez el, mert ő szabadítja meg népét bűneitől” (Mt 1,20b-21) – hangzott a világnyelveken felolvasott evangélium a kihallgatás kezdetén. Ma Szent Józsefről, mint Jézus atyjáról elmélkedünk, akit Máté és Lukács evangélisták Jézus nevelőatyjaként mutatnak be, nem pedig vérszerinti apaként – kezdte beszédét a pápa. Máté evangélista pontosítja ezt, elhagyva a „nemzette” kifejezést, amelyet Jézus összes őseinek nemzetségtáblájában használtak. Ellenben úgy jelöli meg őt, mint „Mária hitvesét, akitől a Krisztusnak nevezett Jézus született”. Lukács evangélista ezzel szemben megállapítja Jézusról: „Azt tartották róla, hogy Józsefnek a fia” (Lk 3,23), vagyis apaként mutatkozott meg a környezetének.

József nevelőapai vagy törvényes apai mivoltának a megértéséhez figyelembe kell venni, hogy az ókori Keleten sokkal gyakoribb volt az örökbefogadás intézménye, mint napjainkban.

Gondoljunk csak a Mózes ötödik könyvében említett „levirátus”, magyarul a sógorházasság, gyakori esete Izraelben: „Ha testvérek laknak együtt, s egyikük meghal anélkül, hogy gyermeket hagyna hátra, az elhunyt felesége ne menjen hozzá egy kívülről, idegen családból való férjhez. Menjen be hozzá

a sógora, s vegye el; sógori kötelezettségének eleget téve. Az elsőszülött, akit szül, kapja az elhunyt testvér nevét, nehogy kivesszen a neve Izraelben” (MTörv 25,5-6). Másképpen, a gyermek nemzője a sógor, de a gyermek törvényes apja az elhunyt apa marad, aki az újszülöttnak minden örökösödési jogot megad. Ennek a törvénynek kettős volt a célja: az elhunyt származásának a biztosítása és az örökség megőrzése. Jézus törvényes atyjaként József gyakorolja azt a jogot, hogy nevet adjon a gyermeknek és jogilag elismerje őt. Jogilag ő az apa, de nem szülői értelemben, hiszen nem ő nemzette.

Az ókorban a név egy személy önazonosságának a foglalatja volt. A név megváltoztatása a személy saját magának a megváltoztatását jelentette, mint Ábrahám esetében, akinek a nevét Isten „Ábrahám”-ra változtatta, ami azt jelenti, hogy „sokak atyja”, ahogy a Teremtés könyve mondja: „Sok nemzedék atyja leszel” (Ter 17,5). Másik példaként a pápa Jákob esetét említette, akit „Izraelnek” hívnak, minthogy „küzdött az Istennel”, hogy rákényszerítse őt az áldásra (vö. Ter 32,29; 35,10). A személy vagy tárgy névadása azonban mindenekelőtt azt jelenti, hogy a névadó megerősíti a tekintélyét afölött, aminek vagy akinek nevet adott, ahogy azt Ádám tette, amikor nevet adott minden állatnak (vö Ter 2,19-20).

Nagyon fontos ma az apaságra gondolni, amikor a közismert árvaság korát éljük

József már tudja, hogy Mária fiának van egy Isten által megszabott neve – Jézusnak a nevét az ő igazi atyja, az Isten adja – és ez a „Jézus” név azt jelenti, hogy „az Úr megszabadít”, miként azt az angyal magyarázta neki: „Mert ő szabadítja meg népét bűneitől” (Mt 1,21). József alakjának ez a sajátos szempontja teremt alkalmat arra, hogy ma az apaságról és az anyaságról elmélkedjünk – folytatta a pápa. Azt hiszem, ez nagyon is fontos ma, vagyis az apaságra gondolni, amikor a közismert árvaság korát éljük. Érdekes, a mai civilizációnk egy kicsit árva és az ember érzi ezt az árvaságot. Szent József alakja segítsen megérteni, hogyan lehet feloldani az árvaság problémáját, ami napjainkban oly sok bajt okoz.

Nem elég egy gyereket világra hozni ahhoz, hogy magunkat apának vagy anyának mond hassuk!

„Apának nem születünk, hanem leszünk. Apává az ember nem csak azzal válik, hogy gyermeket nemz, hanem mert felelősen gondoskodik róla. Mindahányszor valaki felelősséget vállal egy másik életéért, bizonyos értelemben apaságot gyakorol iránta” – idézett a pápa „Patris corde” apostoli levéléből. Különös módon azokra gondolok, akik nyitottak, hogy örökbefogadás révén fogadjanak életet, ami egy nagylelkű és nemes lelkület. József példája azt mutatja meg nekünk, hogy ez a kötelék nem másodlagos, de nem is szükségmegoldás. Ez a fajta választás a szeretetnek, az apaságnak és az anyaságnak a legmagasabb formái közé tartozik. Hány gyerek várja a világon, hogy valaki gondját viselje! És hány házastárs szeretne apa és anya lenni, de biológiai okok miatt ez nem sikerül nekik, vagy noha már vannak gyerekeik, szeretnék megosztani a családi szeretetet azokkal, akik azt nélkülözik!

Ne féljünk az örökbefogadástól, a befogadás kockázatától! Napjainkban ebben az árvaságban van egy kis önzés! – fűzte hozzá szabadon a pápa, majd kifejtette: Nemrég beszéltem a mai demográfiai télről, amikor az emberek nem akarnak gyereket, vagy csak egyet, de nem többet. Sok házaspár nem akar gyermeket, vagy csak egyet, de van két kutyájuk és két macskájuk, és így kutyák és macskák foglalják el a gyerekek helyét. Igen, ez megneveltet – utalt a pápa a résztvevők nevetésére – de ez a valóság! Az apaság és anyaság megtagadása egyre kisebbé tesz minket, elveszi az emberségünket.

Márvány-alkotás a Szent Család lakhelyénél, Názáretben

A civilizáció mindjobban megöregszik és embertelenné válik, mert elveszti az apaság és anyaság gazdagságát. Szenved a haza is, mert nincsenek gyerekek és ahogy tréfásan mondtam: „Most aztán ki fizeti be az én nyugdíjárulékomat, ki törődik majd velem?” Szent Józseftől kérem a kegyelmet, hogy szítsa föl bennünk a gyermekvállalás tudatát. Igaz, van lelki atyaság és anyaság, de aki a világban él és házasodik, annak gyereke is kell gondolnia, hogy életet adjon azoknak, akik majd lefognak a szemét. És ha nem megy ez, akkor gondolatok az örökbefogadásra. Igen ez kockázatos, mint a gyerek mindig, akár természetes, akár örökbefogadott! De még kockázatosabb, ha nincsen gyerek! Kockázatosabb megtagadni az apaságot és anyaságot, akár a valóságot, akár a lelket! Napjainkban ha egy férfi és egy nő nem fejlesztik ki magukban az apaság és az anyaság érzését, akkor valami lényeges marad el az életükből”.

Szent József védelmezze az árvákat, járjon közbe a gyermeket óhajtó házaspárokért!

A pápa óhajtja, hogy az intézmények legyenek mindig készek segíteni ebben az örökbefogadási folyamatban, kövessék azt éber figyelemmel, de egyszerűsítsék is le a folyamatot, ami ahhoz szükséges, hogy a családra szoruló kicsik és az önmagukat odaadni vágyó házastársak álma valóra válhasson a szeretetben.

Imádkozom, hogy senki se nélkülözze az atyai szeretet kötelékeit. Szent József védelmezze és segítse az árvákat, járjon közbe a gyermeket óhajtó házaspárokért. Ezért imádkozunk együtt! – kérte a pápa: „*Szent József, te, aki egy nevelő-atyja szeretetével szeretted Jézust, légy közel sok olyan gyerekekhez, akiknek nincs családjuk, de apát és anyát szeretnének! Támogasd azokat a házastársakat, akiknek nem lehet gyermekük, segíts nekik, hogy szenvedéseiken keresztül egy nagyobb tervre találjanak! Add, hogy senkinek se hiányozzék az otthon, egy kötelék, egy személy, aki gondoskodik róla. Gyógyítsd meg azok önzését, akik elzárkóznak az élete elől, hogy megnyissák szívüket a szeretetnek!*” – zárta az imával szerdai katekézisének Ferenc pápa.

P. Vértessaljai László SJ, Forrás: Vatican News

Ferenc pápa – A mai fiúknak el kell dönteniük, milyen apák szeretnének lenni!

Január 13-án délután a L'Osservatore Romano vatikáni napilap honlapján jelent meg az az interjú, amelyet a napilap igazgatója, Andrea Monda és a Kiadói Igazgatóság igazgatóhelyettese, Alessandro Gisotti készített a Szentatyával az apaságról a nemrégiben lezárult Szent József-év kapcsán. A Ferenc pápával készült teljes interjú fordítását közreadjuk.

A Szent József-év tavaly december 8-án véget ért, de Ferenc pápa figyelme és szeretete Szent József iránt nem ért véget, sőt folytatódik azokkal a katekézisekkel, amelyeket november 17-e óta tart az egyetemes Egyház védőszentjének alakjáról. 2021-ben mi is megjelentettünk havonta az Osservatore Romanóban egy rovatot a Patris corde-ről [a Szentatyának Szent Józsefről írt apostoli leveléről], melyet a Vatican News [Vatikáni Hírek] honlapja is átvett. Minden lapszámot a Szent Józsefről szóló apostoli levél egy-egy fejezetének szenteltük. Ez a rovat, mely az apákról szólt, de a gyermekekről és az anyákról is, képzeletbeli párbeszédben Szent Józseffel, felébresztette bennünk a vágyat, hogy megvitassuk a pápával az apaság témáját, az apaság legkülönbözőbb szempontjait, kihívásait és összetettségét. Így született ez az interjú, melyben Ferenc pápa válaszol a kérdéseinkre, feltárja a családok iránti szeretetét, a szenvedőkhöz való közelségét, valamint az Egyház ölelését az apáknak és anyáknak, akiknek ma ezernyi nehézséggel kell szembenéznük, hogy gyermekeiknek jövőt adjanak.

– *Szentatyá, Ön egy Szent Józsefnek szentelt különleges évet hirdetett, írt egy apostoli levelet, a Patris cordé-t, és a mostani katekézissorozata is az ő alakjáról szól. Önnek mit jelent Szent József?*

– Soha nem rejtettem véka alá, mennyire összhangban érzem magam Szent József alakjával. Azt hiszem, ez gyermekkorom óta így van, neveltetésemből fakad. Mindig is különösen tiszteltem Szent Józsefet, mert úgy gondolom, hogy alakja kiválóan és különleges módon megmutatja, minek kellene lennie a keresztyén hitnek mindannyiunk számára. József ugyanis egy hétköznapi ember, és életszentségét az jellemzi,

hogy azokon a jó és rossz körülményeken keresztül vált szentté, amelyeket át kellett élnie, és amelyekkel szembe kellett néznie. De azt sem tagadhatjuk, hogy Szent Józsefet ott találjuk az evangéliumban, főleg Máté és Lukács elbeszéléseiben, mégpedig az üdvtörténet kezdeteinek fontos főszereplőjeként. És a Jézus születése körüli események nehezek voltak, tele akadályokkal, problémákkal, üldözéssel, sötétséggel, és Isten, hogy segítse világra születő Fiát, melléje állította Máriát és Józsefet.

Ha Mária az, aki a testté lett Igét a világnak adta, akkor József az, aki óvta, védte, táplálta és növekedni segítette. Azt mondhatnánk, hogy őbenne ott van a nehéz idők embere, a konkrét ember, a felelősséget vállalni tudó ember.

Ebben az értelemben Szent Józsefben két tulajdonság találkozik. Egyfelől József különleges lelkisége, melyet az evangélium az álmairól szóló történetekkel mutat be; ezek a történetek arról tanúskodnak, hogy József képes volt meghallani Istent, aki a szívéhez szólt. Csak egy imádkozó, intenzív lelki életet élő ember képes arra, hogy a bennünket körülvevő sok hang közül felismerje Isten hangját. E tulajdonságán kívül van egy másik is: József a konkrét ember, vagyis az az ember, aki rendkívül gyakorlatiasan néz szembe a problémákkal, és amikor nehézségekkel és akadályokkal találkozunk, sosem vesz fel áldozatszerepet. Ehelyett mindig reagálni, válaszolni törekszik, bízik Istenben, és kreatív megoldást keres.

– *Van-e különleges jelentősége ennek a Szent József iránti megújult figyelemnek ebben a megpróbáltatásokkal teli időszakban?*

– A koronavírus-járvány miatt különösen nehéz időket élünk. Sok ember szenved, sok család van nehéz helyzetben, sokan vannak, akik félnek a haláltól, rettegnek a bizonytalan jövőtől. Azt gondoltam, épp egy ilyen nehéz időszakban van szükségünk valakire, aki tud bátorítani, segíteni, inspirálni bennünket, hogy megértsük, hogyan kell szembenéznünk ezzel a sötét időszakkal. József tündöklő tanú a sötét időkben.

Ezért volt érdemes teret adtunk neki ebben az időszakban, hogy segítsen visszatérni a helyes útra.

– *Az Ön péteri szolgálata éppen március 19-én, Szent József ünnepén kezdődött...*

– Mindig az ég figyelmességének tartottam, hogy március 19-én kezdhettem meg péteri szolgálatomat. Azt hiszem, Szent József valamiképpen azt akarta üzenni nekem, hogy továbbra is segíteni fog, közel lesz hozzám, és én továbbra is úgy gondolhatok rá, mint barátára, akihez fordulhatok, akire rábízhatom magam, akit megkérhetek, hogy közbenjárjon és imádkozzon érttem. De természetesen ez a kapcsolat, melyet a szentek közössége biztosít, nincs fenntartva nekem, azt hiszem, sokaknak segítségére lehet. Ezért remélem, hogy a Szent Józsefnek szentelt év sok keresztyént segített abban, hogy újra felfedezze a szentek közösségének mély értékét, amely nem egy elvont, hanem egy konkrét közösség, mely konkrét kapcsolatban fejlődik ki, és konkrét következményei vannak.

– *A „Patris corde” rovatban, amely lapunkban jelent meg*

a Szent Józsefnek szentelt különleges év alkalmából, összekapcsoltuk Szent József életét a mai apák életével, de a mai gyermekek életével is. Mit kaphatnak a ma fiai, vagyis a holnap apái a Szent Józseffel folytatott párbeszédből?

– Senki sem születik apának, de nyilvánvaló, hogy mindannyian gyermeknek születünk. Ez az első dolog, amit figyelembe kell vennünk, vagyis, hogy mindannyian, túl azon, amit az élettől kaptunk, mindenekelőtt gyermekek vagyunk, rábízta minket valakire, egy fontos kapcsolatból származunk, melynek keretében felnőttünk, és amely meghatározott bennünket, jóban-rosszban egyaránt. Ezt a kapcsolatot megélni, és felismerni ennek fontosságát saját életünkben, annak megértését jelenti, hogy egy napon, amikor felelősséget vállalunk valaki életéért, vagyis amikor apaságot kell megélnünk, elsősorban azt a tapasztalatot visszük magunkkal, amelyre személyesen szert tettünk. Ezért fontos, hogy képesek legyünk reflektálni erre a személyes tapasztalatra, hogy ne ismételjük meg ugyanazokat a hibákat, és hogy megbecsüljük a megélt szép dolgokat. Meggyőződésem, hogy Józsefnek a Jézussal való kapcsolatában megélt apasága olyannyira befolyásolta az életét, hogy Jézus későbbi prédikációja tele van apás képzettársításokkal és utalásokkal.

Jézus például azt mondja, hogy Isten atya, Isten apa, és ez a kijelentés nem hagyhat minket hidegen, különösen, ha figyelembe vesszük az apaságról szerzett személyes tapasztalatát.

Ez azt jelenti, hogy József olyan jól teljesített apaként, hogy Jézus ennek az embernek a szeretetében és apaságában találta meg az Istenre hivatkozás legszebb módját. Azt mondhatnánk, hogy a mai fiúknak, akik a holnap apái lesznek, fel kellene tenniük maguknak a kérdést, hogy milyen apjuk volt, és milyen apák szeretnének lenni. Nem szabad hagyniuk, hogy apai szerepük a véletlen műve legyen, vagy egyszerűen egy múltbeli tapasztalat következménye, hanem tudatosan kell eldönteniük, hogyan akarnak szeretni valakit, hogyan akarnak felelősséget vállalni valakiért.

– **A „Patris corde” utolsó fejezetében Józsefről mint árnyékban élő apáról van szó. Olyan apa ő, aki tudja, hogyan kell jelen lennie, de hagyja, hogy fia szabadon fejlődjön. Lehetséges-e ez egy olyan társadalomban, amely úgy tűnik, csak azokat jutalmazza, akik teret nyernek és láthatóságot szereznek?**

A szeretetnek, és nem csak az apaságnak az egyik legszebb tulajdonsága éppen a szabadság. A szeretet mindig szabadságot szül, a szeretet soha nem válhat börtönné, birtoklássá. József megmutatja nekünk azt a képességét, hogy képes gondoskodni Jézusról anélkül, hogy valaha is birtokolná őt, anélkül, hogy valaha is manipulálni akarná, anélkül, hogy valaha is el akarná téríteni őt küldetésétől. Úgy vélem, ez nagyon fontos, ezen lemérhetjük a szeretetre való képességünket, de azt a képességünket is, hogy tudunk-e hátralepni.

A jó apa akkor jó apa, ha a megfelelő időben tud háttérbe húzódni, hogy gyermeke a maga szépségével, egyediségével, döntéseivel és hivatásával kiemelkedhessen.

Ebben az értelemben minden jó kapcsolatban le kell mondani arról a vágyról, hogy felülről erőltessünk egy elképzelést, egy elvárást, egy megjelenést, hogy túlzott főszerepet játszva teljesen és állandóan mi legyünk a középpontban. Ez az egészen józsefi tulajdonság, az, hogy tud félreállni, az alázatossága, mely egyben a háttérbe húzódás képessége is, talán a legmeghatározóbb aspektusa annak a szeretetnek, amelyet József Jézus iránt tanúsít.

Szent József a kapjonyi templomban - Szatmári Egyházmegye

Fontos szereplő, sőt, merem állítani, nélkülözhetetlen szereplő Jézus életében, épp azért, mert egy bizonyos ponton le tud vonulni a színről, hogy Jézus teljes hivatásában, teljes küldetésében tündökölhessen.

Fel kell tennünk magunknak a kérdést, hogy Józsefhez hasonlóan képesek vagyunk-e arra, hogy egy lépést hátralepünk, hogy megengedjük másoknak, mindenekelőtt a ránk bízottaknak, hogy bennünk vonatkozási pontot, de sosem akadályt találjanak.

– **Őn többször is szóvá tette, hogy az apaság ma válságban van. Mit lehet tenni, mit tehet az Egyház annak érdekében, hogy a társadalom számára alapvető fontosságú apa-fiú kapcsolat újra megerősödjön?**

– Amikor az Egyházra gondolunk, mindig úgy gondolunk rá, mint anyára, és ez természetesen nem helytelen. Az elmúlt években én is igyekeztem sokszor kiemelni ezt a perspektívát,

mert az Egyház anyaságának gyakorlása az irgalmasság, vagyis az a szeretet, amely életet ad, újra meg újra életre szül.

Vajon bűneink megbocsátása, a kiengesztelődés nem annak módja-e, ahogyan újra talpra állunk? Nem annak módja-e, ahogyan újra életet kapunk, mert egy újabb esélyt kapunk? Jézus Krisztus Egyháza csak az irgalmasság által létezhet!

De úgy gondolom, bátran ki kell mondanunk, hogy az Egyháznak nemcsak anyainak, hanem apainak is kell lennie. Az a feladata, hogy apai, de nem atyáskodó szolgálatot gyakoroljon.

És amikor azt mondom, hogy az Egyháznak vissza kell szereznie ezt az apai aspektust, akkor pontosan arra a teljes mértékben apai képességre gondolok, hogy gyermekeit olyan helyzetbe hozza, hogy felvállalják saját felelősségüket, hogy gyakorolják szabadságukat, hogy döntéseket hozzanak. Ha egyfelől az irgalom gyógyít, vigasztal, bátorít bennünket, másfelől Isten szeretete nem korlátozódik pusztán megbocsátásra és gyógyításra, hanem Isten szeretete döntésekre, bátor elindulásra is ösztönöz.

– Néha úgy tűnik, hogy a félelem, a mostani világválság idején még inkább, megbénítja ezt a lendületet...

– Igen, a történelemnek ezt a korszakát az jellemzi, hogy az ember képtelen nagy döntéseket hozni saját életében. Fiataljaink nagyon gyakran félnek dönteni, választani, magukat kockára tenni. Az Egyház nemcsak akkor egyház, ha igent vagy nemet mond, hanem mindenekelőtt akkor, ha bátorít és felkészít a nagy döntésekre. És minden döntésnek megvannak a következményei és kockázatai, de néha a következményektől és kockázatoktól való félelmünkben lebénulunk, és képtelenek vagyunk bármit is tenni vagy választani.

Egy igazi apa nem azt mondja, hogy mindig minden jól fog menni, hanem azt, hogy még ha olyan helyzetbe kerülsz is, amikor nem mennek jól a dolgok, képes leszel méltósággal megélni azokat az időszakokat, még a kudarccokat is.

Az érett embert nem a győzelmeiről lehet felismerni, hanem arról, hogy miként tudja átélni a kudarcot. A kudarc és a gyengeség megtapasztalásakor ismerjük fel egy ember jellemét.

– Ön számára nagyon fontos a lelki atyaság. A papok hogyan lehetnek apák?

– Korábban már mondtuk, hogy az apaság nem magától értetődő dolog, az ember nem születik apának, legfeljebb azzá válik. Hasonlóképpen a pap sem születik atyának, hanem apránként kell megtanulnia atyának lenni, mindenekelőtt abból kiindulva, hogy Isten fiának ismeri el magát, és aztán az Egyház fiának is. Az Egyház pedig nem egy elvont fogalom, hanem mindig valakinek az arca, egy konkrét helyzet, valami, aminek pontos nevet tudunk adni. Hitünket mindig valakivel való kapcsolaton keresztül kaptuk. A keresztény hit nem olyasmi, amit könyvekből vagy egyszerű érvelésekből meg lehet tanulni, hanem mindig egzisztenciális út, mely kapcsolatokon keresztül vezet. Hittapasztalatunk tehát mindig valakinek a tanúságtételéből fakad. Ezért fel kell tennünk magunknak a kérdést, hogyan éljük meg hálánkat ezek iránt az emberek iránt, és mindenekelőtt, hogy megőrizzük-e azt a kritikai képességet, hogy felismerjük azt a nem jót is, amit

rajtuk keresztül kaptunk. A lelki élet nem különbözik az emberi léttől. Ha egy jó apa – emberi értelemben – azért jó apa, mert segíti a fiát, hogy önmagává váljon, lehetővé téve szabadságát, és nagy döntések meghozatalára bátorítva, ugyanígy egy jó lelkiatya nem akkor jó atya, ha helyettesíti a rá bízott emberek lelkiismeretét, nem akkor, ha válaszol azokra a kérdésekre, amelyeket ezek az emberek a szívükben hordoznak, nem akkor, ha maga irányítja a rá bízottak életét, hanem akkor, ha visszafogottan, ugyanakkor határozottan képes utat mutatni, értelmezési kulcsokat adni, segíteni a megkülönböztetésben.

– Mire van ma legsürgősebben szükség ahhoz, hogy az apaságnak ez a lelki dimenziója megerősödjön?

– A lelki atyaság nagyon gyakran főleg tapasztalatból születő ajándék. Egy lelkiatya nem annyira elméleti tudását, hanem mindenekelőtt személyes tapasztalatait oszthatja meg. Csak így lehet hasznos egy gyermek számára.

Ebben a történelmi pillanatban nagy szükség van olyan jelentős kapcsolatokra, amelyeket lelki atyaságként, de – hadd mondjam – lelki anyaságként is definiálhatnánk, mert ez a kísérszerep nem a férfiak vagy csak a papok előjoga.

Sok kiváló szerzetesnő, megszentelt nő van, de sok világi férfi és nő is, akik gazdag tapasztalatokkal rendelkeznek, melyeket megoszthatnak másokkal. Ebben az értelemben a lelki kapcsolat egyike azoknak a kapcsolatoknak, amelyeket ebben a történelmi pillanatban erősebben újra fel kell fedoznunk anélkül, hogy összekevernénk más pszichológiai vagy terápiás eljárásokkal, folyamatokkal.

– A koronavírus-járvány drámai következményei közé tartozik, hogy sok apa elveszítette munkáját. Mit üzenne ezeknek a nehéz helyzetben lévő apáknak?

– Nagyon közel áll hozzám azoknak a családoknak, apáknak és anyáknak a drámája, akik nagy nehézségekkel küzdenek, melyeket a világválság csak súlyosbít. Azt hiszem, nem könnyű szembenézni azzal a szenvedéssel, hogy nem tudunk kenyeret adni gyermekeinknek, és hogy felelősnek érezzük magunkat mások életéért. Imám, közelségem, az Egyház minden támogatása ezeké az embereké, ezeké az utolsóké!

De arra a sok apára, sok anyára, sok családra is gondolok, akik háborúk elől menekülnek, akiket Európa határainál és más határoknál elutasítanak, akik fájdalmas és igazságtalan helyzeteket élnek át, akiket senki sem vesz komolyan, vagy szándékosan nem vesznek figyelembe.

Szeretném azt üzenni ezeknek az apáknak, anyáknak, hogy számomra ők hősök, mert azok bátorságát látom bennük, akik életüket kockáztatják gyermekeik és családjuk iránti szeretetből.

Mária és József is átélte ezt a száműzetést, ezt a próbatételt, amikor Heródes erőszakossága és hatalma miatt idegen országba kellett menekülniük. Szünetük közel hozza őket ezekhez a testvéreinkhez, akik ma ugyanezekről a megpróbáltatásokról szenvednek. Ezek az apák forduljanak bizalommal Szent Józsefhez, annak tudatában, hogy apaként ő is megta-

pasztalta ezt, ő maga is átélte ugyanezt az igazságtalanságot. Azt szeretném üzeni mindannyiuknak és családjaiknak, hogy ne érezzék magukat egyedül! A pápa mindig megemlékezik róluk, és amennyire csak lehet, továbbra is szót ad nekik, és nem felejt el őket!

Fordította: Tózsér Endre SP, Forrás: Magyar Kurír

A szentatya januári imaszándéka

„Imádkozunk a diszkrimináció és a vallásüldözés megszűnéséért! Hogyan lehetséges, hogy mostanában sok vallási kisebbség szenved el diszkriminációt vagy üldöztetést? Hogyan engedhetjük meg, hogy civilizált társadalmunkban csupán azért üldözzenek embereket, mert nyilvánosan megvallják hitüket?

Ez nemcsak elfogadhatatlan, hanem embertelen is.

A vallásszabadság nem korlátozódik csupán a vallás gyakorlásának szabadságára, vagy arra, amikor az adott vallás szent könyvei ezt előírják. A vallásszabadság magában foglalja a másik személy tiszteletét is a maga különbségével, és elismeri, hogy testvérek vagyunk.

Emberként olyan sok közös van bennünk, ami segíthet abban, hogy közösségekben tudjunk élni, és el tudjuk fogadni a különbségeket, azzal az örömmel, hogy testvérek vagyunk. A vallási különbség ne homályosítsa el annak egységét, hogy testvérek vagyunk! Válasszuk a testvériség útját, mivel vagy testvérekké válunk, vagy mindannyian elveszünk.

Imádkozunk azokért, akik hátrányos megkülönböztetést vagy üldöztetést szenvednek vallásuk miatt, hogy abban a társadalomban, ahol élnek, ismerjék el jogaikat és emberi méltóságukat, hiszen mindnyájan testvérek vagyunk.”

Forrás: jezsuita.hu

Exc., Ft. Tamás József – Megemlékezés a szentekről

A római kánonban átváltozás előtt is és utána is szerepel a szentekről való megemlékezés. A többi eucharisztikus imában csak általánosságban fordul elő ez a megemlékezés és csak az átváltoztatás után. Itt a római kánonban név szerint szerepelnek egyes szentek. Ezek lajstroma az V-VI. Században alakult ki. Csupán Szent József került bele csak 1962-ben (XXIII. János pápa idejében).

A szentek között az első a Szűzanya, aztán a tizenkét apostol, utána tizenkét mártír férfi a legrégebbi időkből, olyanok, akik Rómában vannak eltemetve, vagy ott különleges tiszteletnek örvendtek már az ókori időben. Ürfelmutatás után Keresztelő János nyitja meg a sort, aztán István diakónus, az első vértanú, Mátyás és Barnabás apostolok, Antiochiai Szent Ignác, Sándor pápa, Marcellin és Péter papok és hét női szent, vértanúk, akiket Rómában nagyon tiszteltek. Ezeknek a szenteknek szereplése a római kánonban azt jelenti, hogy ez az ima nagyon ősi ima.

Miért emlékezünk meg a szentmisében is a szentekről?

Az a két indok szerepel itt is, ami alapja az Egyház szentek-tiszteletének. Azt akarja az Egyház, hogy tanuljunk tőlük. Sza-

lézi Szent Ferenc mondása: „Amiként a kis fülemülék az idősektől tanulnak énekelni, éppúgy mi is ötőlük tanuljuk meg Istent méltón dicsérni és szolgálni. Ha őket nézzük, vágy fakad lelkünkben követni példájukat.” A TV-ben egy alkalommal volt egy kedves riport, amelyben egy tanító néni érdemeit méltatták. A riporterek nemcsak az igazgatót és a tanító kollégákat szólaltatták meg, hanem a kis iskolásokat is ezzel a kéréssel: Mit jelent számukra a tanító néni? Sok gyermek válaszában kifejezésre jutott az a gondolat: szeretne ő is olyan szorgalmas, jószágos lenni, mint a tanító néni. Így vagyunk mi is a szentekkel.

A másik indokot maga az eucharisztikus ima így fogalmazza meg: „Az ő érdemeiért és könyörgésükre add, hogy mindenben érezzük oltalmadat.” Az Egyház vallotta és vallja, hogy a szentek érdemeire való tekintettel és az ő közbenjárásukra sok kegyelmet ad az Isten, mert a szentek Isten barátai. Megértették őket, hogy nagyobb szeretete senkinek sincs, mint aki életét adja barátaikért. És ők életüket adták. Istené volt gondolatuk, érzelmi világuk, tetteik, munkájuk, életük.

Mennyi áldozatot hoztak Istenért! **Zsid 11, 35:** „Némelyek kínpadra kerültek, de nem fogadták el a szabadságot, hogy jobb föltámadáshoz jussanak. Mások gúnyt és megostorozást, sőt bilincseket és börtönt tűrtek el, megkövezést, kettéfűrészélést és sanyargatást szenvedtek, kard élén hűnytak el, juhbőrben és kecskebőrben bújdosnak nélkülözve, barlangokban és földüregekben bolyongtak.” Isten barátai lettek, mert a szeretetben pazarolták életüket, hogy százszorosan visszakapják.

Lehetséges lenne, hogy akik így szerették az Istent, azok kéréseit Isten ne teljesítse?

Jak 5, 16 azt írta: „Sokat tehet az igaznak odaadó könyörgése.”, ha valaki igaznak nevezhető, akkor a szentek valóban igazak, s akkor az ő könyörgésük tényleg sokat ér.

Mt 24, 22-ben van egy érdekes mondat: „ha meg nem rövidülne az az idő (az ítélet napjai), egyetlen ember sem menekülne meg. De a választottak kedvéért megrövidülnek azok a napok.” Ez a mondat is nagyon szépen kifejezi, hogy a szentek miatt nagyon sokszor kegyelmez meg nekünk az Úr, és kímél meg a bajoktól.

Az ószövetségi Szentírásnak sok szép példája mutatja, hogy

már a földön élő igazak közbenjárása is mennyi jót esdett ki az Úrtól. Gondoljunk csak Ábrahámra, aki közbenjár Szodomáért, Gomoráért (Ter 18, 23). Gondoljuk a Ter 39, 5-re, amely elmondja, hogy József miatt Putifárnak egész házat megáldotta Isten. Vagy gondoljunk Lev 14-re, a pusztában zúgolódó és lázadó népeknek Isten megkegyelmez Mózes közbenjárására.

Az Egyház megemlékezik a szentekről és kéri közbenjárásukat. Kérjem én is. Ne értékeljem le eredményeimet. Ne mondjam, hogy én közvetlenül is fordulhatok Istenhez, miért kellene őket is kérnem. Az ilyen magatartásból gög sugározna, márpedig Isten a kevélyeknek ellenáll.

Johann Adam Möhler szavait tegyem magamévá:

„Valahányszor a vértanúk történetét olvastam, megtanultam a szenteket is segítségül hívni. Gyakran könnybelábadt a szemem, együttéreztem szenvedésükkel, csodáltam lelkierejüket, megragadott személyiségük varázsa. Bizony igaz: Ha képesek lennének hálátlan módon elfeledkezni róluk, megérdemelnék, hogy Urunk Jézusunk is megfedkezze rólunk.”

Jézusom, hiszem a szentek egységét. Hiszem, hogy együvé tartozunk azokkal, akik győzelmük jutalmaként nálad vannak. Hiszem, hogy életük, példájuk és segítségük, imájuk is a miénk. Add, hogy győzelmük lelkesítsen, közbenjárásuk segítsen a felé vezető úton, hogy mi is Hozzád érkezzünk és velük együtt dicsőíthessünk téged Istenünk.

Forrás: – Exc., Ft. Tamás József püspök – Csúcs és forrás

Péter Beáta interjúja Exc., Ft. Kovács Gergely gyulafehérvári érsekkel – Az egyedüli biztos alap a Jóisten

Épp egy megbeszélésről jött, majd egy másik programra igyekezett, de a kettő között nagy szeretettel fogadott egy találkozóra a gyulafehérvári érseki palotában Kovács Gergely érsek. Beszélgetésünk során mesélt a mindennapi teendőiről, arról, hogy mi erősíti meg őt napról napra, valamint hogy mennyire fontos az Istenbe vetett hit ezekben a vészterhes időkben. A főpásztor abbéli aggodalmának is hangot adott, hogy sokan nem élnek az oltás lehetőségével, noha ez lenne az egyedüli megoldás jelenleg.

Közel két éve nevezte ki Ferenc pápa Kovács Gergelyt a Gyulafehérvári Római Katolikus Főegyházmegye élére. A korábban a Kultúra Pápai Tanácsának irodavezetőjeként tevékenykedő egyházi előljáró elmondta, amennyire a kinevezésekor ismerte az egyházmegyét, elégséges alap volt ahhoz, hogy már legyenek irányvonalak, hogy merre kell haladni rövid-, közép-, és hosszútávon.

„Most is ez a legfontosabb, hogy legyen egy irányvonal, hogy merre szeretnénk menni, közösen a papokkal, hívekkel együtt. Ha szeretnénk valahová eljutni, nem azért fogunk, mert az érsek így gondolja. Az érsek egyedül nem sokat tud tenni. Én nem tudok ott lenni mindenhol, mindent megoldani. Igazából arról van szó, hogy mindannyian tegyünk meg a mi feladatunkat, ott ahol vagyunk. Ezt összehangoltan kell tennünk egy közös cél érdekében. A szekeret nem lehet tíz felé

húzni, azt egy irányba kell húzni, tolni, támasztani. Szerintem jó irányba haladunk. Menet közben mindig kell egy picit újrakalibrálni, egy kicsit újratervezni, mint a GPS. A körülöttem lévő csapat jó, mert egyedül nem lehet, csapatban kell dolgozni. Nagyon jól összeszoktunk már, együtt gondolkodunk, és úgy látom, hogy az egész egyházmegyében jó a hozzáállás. Emberek vagyunk, sokfélék, ki így látja, ki úgy, de úgy érzem, hogy pozitív a hozzáállás mind a paptestvérek részéről, mind a hívek részéről” – fejtette ki az egyházfő.

Mindannyian tegyünk meg a mi feladatunkat ott, ahol vagyunk – mutatott rá a Gyulafehérvári Főegyházmegye főpásztora.

Az érseki palotában minden nap más és más, de mindig reggeltől estig, megállás nélkül program van. Kovács Gergely mosolyogva tette hozzá, hogy van, aki úgy képzei el, hogy az érsek úr csak ott ül, időnként esetleg csinál valamit. De gyakorlatilag annyi a teendő, hogy nem győznek mindent elvégezni. Szabadkozik, hogy egyenesen két óras Zoom-beszélgetésről érkezik kissé fáradtan, és egy óra múlva egy következő programja van, ahol gazdasági kérdésekben kell tárgyalni.

„Ez napirenden így van, sokrétű a program. Közben többször szól a telefonom, akiket csak este tudok visszahívni. Egszerűen nincs idő megállni. Még akkor sem, ha igyekszem a feladatok egy részét leosztani a munkatársaknak. Állandó pörgésben vagyunk, és valóban túlterhelt a program. Nagyon szeretnék eljutni plébániákra, elmenni a plébánosokkal beszélgetni, egyháztanáccsal találkozni, a különböző pasztorális csoportokkal, a ministránsokkal, ez lenne az igazán szép, ami lekipásztori tevékenység, de sokszor erre nincs idő, mert itt kell ülni, hosszasan tárgyalni és egyeztetni, nehéz döntéseket hozni. Annyira éri egyik program a másikat, és sokszor fölülírják egymást, hogy gyakran a beérkező leveleket nem győzöm csak elolvasni, nemhogy még meg is válaszoljam. Tehát, nincs idő unatkozni – avatott be a mindennapok kihívásaiba. És hogy mi erősíti meg, mi viszi tovább a mindennapokban? Mindenképp az Istenhit és a Jóistennel való párbeszéd a fő erőforrás – válaszolja határozottan. Felelevenítette, hogy amikor őt pappá szentelték, azt a képet választotta, amikor a bárkából Jézus hívó szavára Péter apostol kilép, és arra az „örültségre” vállalkozik, hogy a vízen járva elinduljon Feléje. „Igazából mi, papok is ezt tesszük, akkora feladatra vállalkozunk, ami emberileg lehetetlen. Senkinek nincs meg az az adottsága, talentuma, képessége, hogy ezt önerőből meg tudja valósítani, csak a Jóisten segítségével. Minket a világ úgy nyelne el, mint a háborgó tenger, hogyha az Úr nem tartana. Valóban ez bátorít, ez adja az erőt és a biztos fogódzkodó pontot, amíg az Úrra nézek és tudom, hogy Feléje tartok. Ő engem nem fog hagyni, hogy elsüllyedjek, sem a paptestvéreket, sem a híveket, sem az egyházat. Természetesen a mindennapi életben megerősít az, ha azt látom, hogy jobbnál jobb ötletek, meglátások, javaslatok vannak, sőt, még építő kritikák is, és ezeket nem csak elmondják, hanem azt is hozzátesszük, hogy «érsek úr, itt vagyunk, hogy te-

gyünk». Megerősít, amikor látom, hogy odaállunk és közösen próbálunk tenni.”

A beszélgetés során arra is kitértünk, hogy mennyire van negatív hatással az egyház életére a járványhelyzet.

Az érsek kiemelte, épp a lényegét érinti: a közösséget, a szentmise közös ünneplését, a szentáldozást, a szentségek kiszolgáltatását, amely ilyen körülmények között nagyon nehézkes, vagy adott esetben nem is lehetséges, és ez szétveri a közösséget. Úgy látja, az egyház életére igenis nagyon ártalmas. A hívek is nagyon eltérő módon viszonyulnak ehhez a helyzethez. Mert amíg egyes területeken nagyon példamutatóak és betartják az előírásokat – maszk viselése, távolságtartás, fertőtlenítés – máshol szinte semmibe veszik ezeket, mintha nem is létezne a vírus, és még csak azért sem tesznek maszkot. Azt hiszem, hogy ebben benne van egy picit a természetünk, az én korosztályom legalábbis elmondhatja, hogy ha nekünk annak idején azt mondták, hogy mit kell tenni, akkor még csak azért se. Tartok tőle, hogy van bennünk egy ilyen dac. A másik, amit látok, az a bizalmatlanság. Nem tudjuk már, hogy miben bízunk, kinek higgyünk, és ilyenkor sajnos az internet nagyon negatív tényező, ahol mindenféle zöltséget összeolvasunk és hiszünk neki, mert tetszik. Ha valaki azt írja, hogy a kertünkben ott van a ráknak a megoldása, csak az orvosok elhallgatják, akkor sokan mindjárt megosztják, és hiszik, hogy így van. Én nagyon aggódom. Én átestem a koronavíruson, és nagyon-nagyon meggyötört, úgyhogy mind a mai napig érzem annak az utóhatásait, mondjam azt, hogy nem is egy posztkovid, hanem még mindig egy ilyen kinyúlott kovid-helyzetben vagyok, ezért saját tapasztalatomból mondom, hogy van. Én már a harmadik oltást is megkaptam, azért, mert meg vagyok győződve, hogy a jelen helyzetben ez a megoldás. Más, jobb megoldás jelenleg nincs. Aztán, hogy ezen túl mi van pro és kontra, politikai, gazdasági érdekek, az egy másik kérdés... A saját híveinket, embereinket félttem, épp azért, mert nem oltatták be magukat, és már ismerőseink körében is vannak gyászok, halottak. Utólag könnyű okosnak lenni. Nekem fáj a szívem. Épp ezért, mert félünk, bizalmatlanok vagyunk, és nem tudjuk, hogy kinek higgyünk és kit kövessünk. Kovács Gergely hangsúlyozta, az egyedüli biztos alap a Jóisten. Ő nem ígérget, nem csap be. Ő kitart és akkor is szeret, amikor nem érdemeljük meg: ez a hívő embernek a biztos fogódzkodója. „Ezt még a vírusjárvány közepette, a kórházban is megtapasztaltam, amit nagyon értékeltem. Gyulafehérváron voltam a kórházban, és orvosok, ápolónők, mindenki ezt mondta, hogy »mi, amit tudunk, orvosilag megteszünk. De ehhez szükséges az ön hite. Mert, ha ön nem hisz, ha nem akar meggyógyulni, ha nincs reménye, nincs életcélja, akkor hogy gyógyul meg?« És ez egy olyan fontos tényező, ami épp ezt erősíti meg, hogy a Jóisten az egyedüli biztos fogódzkodó pont a mindennapjainkban is. El-fogadjuk, vagy nem.”

A Gyulafehérvári Főegyházmegye főpásztora arra biztatja a híveket, hogy „bármennyire nehéz, tartsák be az előírásokat, mert azok azért vannak, hogy segítsenek. A legkönnyebb

lázadni, hogy nekünk most nem tetszik, hogy nem lehet kijárni. Én tényleg csak ezt látom, hogy a mi érdekünkben, egészségünk érdekében van. Erre könnyű azt mondani, hogy »eldöntöm majd én«. Csak hogyha döntöttem, akkor annak kell vállalni a következményeit is. Ha én úgy döntök, hogy nem élek egy lehetőséggel, akkor vállaljam fel azt is, hogy annak mi a következménye” – zárta az érsek.

Forrás: Székelyhon.ro

Kovács Gergely érsek –

Ökumenikus imahét a keresztények egységéért

Főtisztelendő Paptestvérek, Kedves hívek!

Főegyházmegyei Zsinatunk javaslatai közt olvassuk: „A januári imahét alatt a történelmi és más keresztény egyházak meghívását a lelkipásztorok fogadják el. Hasonlóképpen mi is szervezzünk ökumenikus imahetet, ahova igehirdetésre más felekezetű lelkipásztorokat is hívunk meg.”

Ennek értelmében biztatom paptestvéreimet és a kedves híveket, hogy aktívan kapcsolódjanak be az imahét programjába. Ahol lehetséges, ott a más felekezetűekkel együtt szervezik meg az imahetet. Ahol erre nincs lehetőség, vagy nem aktuális a közös imahét megszervezése, ott a szentmisék keretében vagy más alkalommal imádkozzanak az egységért, felhasználva a **Preorátor**-ban (116-118. oldal) megfogalmazott imákat, vagy az imahét programjában ajánlott imákat. Az imahetet 2022. január 18-25. között tartjuk.

Részlet a 2022/I. 2022. január 15-i körlevélből, Forrás: ersekseg.ro

Sebestyén Péter –

Csillagok útján, avagy más úton hazafelé...

Gondolatok a 2022-es ökumenikus imanyolcad kapcsán.

1. Kik voltak a bölcsek?

Nem tudjuk sem azt, hogy hányan voltak, sem azt, hogy mi volt a nevük. Még azt sem, hogy férfiak vagy nők voltak-e. A hagyomány hamar nevet adott nekik. Eleinte a három ajándék magasztosult szimbólummá. John Hildesheim, kármelita szerzetes, a 14 században írta le először a bölcsek történetét. Ő 5.-6. századi legendákra alapoz.

Beda Venerabilis, angol szerzetes, az angol történetírás atyja,

a középkorban az akkor ismert három földrész képviselőit köszöntötte bennük, a Párizsban őrzött kódex nyomán, amely először említi hármuk nevét: Melchior, Gathaspa, Bithisarea. Eből alakult ki a Gáspár Menyhért és Boldizsár közkedvelt elnevezés. A 6. században keletkezett mozaikon, a ravennai székesegyházban (ahol Theodóra császárnő palástjának szegélyén himzett formában tűnnek fel), már szintén hárman vannak.

A vatikáni múzeumban is őriznek egy szarkofágot, amelyen két napkeleti bölcs van kőből kifaragva. A lateráni múzeum egyik festményén már hárman szerepelnek, de olyan kép is van, amelyen nyolcan. A keleti hagyományok 12 bölcsét is említene. A hagyomány szerint Nagy Konstantin édesanyja, Szent Ilona császárnő a negyedik században megtalálta a Szentföldön a bölcsök csontjait, és Konstantinápolyba vitette. A csontok később Milánóba kerültek, majd nagy ünnepélyességgel Rótszakállú Frigyes, német-római császár innen vitette Kölnbe, 1164-ben.

A kölni dómban őrzött arany borítású díszes ereklyetartó a legnagyobb ilyen kegytárgy a világon. Tudósok három ember csontját találták benne, Krisztus korából, egy idős, egy középkorú és egy fiatal férfi csonterekléit, valamint korabeli pénzeket és szövetdarabokat. A maronita és örmény keresztények más néven tisztelik ezeket a csillagász-csillagjós tudós embereket.

2. Más úton mentek haza...

Köznapi értelemben, ami más, az eltér a megszokottól. Ha új utat próbálsz ki, új benyomásokkal gazdagodsz, kilépsz a komfortzónádból, új arcokkal találkozol, új tapasztalatokra teszel szert. Ha legyőzöd az ellenállást a kényelmes rutinnal szemben, cserébe élményekkel telítődsz. Eleinte pusztán a kíváncsiság hajt, sok minden bizonytalan, aztán tétje lesz, később pedig hozadéka. Függ a körülményektől is, de mindenképp a te döntésed. Ha nem kell, hogy nagyon hazasiess, szívesen kipróbálsz egy másik útvonalat, ahol még nem jártál, s lehet, hogy közben új csodákat vélsz felfedezni. Talán kerülőútnak tűnik, mégsem érzed a fáradságot, mert leköt a sok meglepetés. Pedig hazafelé a rövidebb úton szoktál járni...

Nem adtad fel régi értékrendedet, az otthon, ahonnan eljöttél ugyanaz marad. De az élményt követően mégis más lesz a rálátásod, a hozzáállásod, a kitérő a javadra vált. A régi utat is már másképp közelíted meg. Lehet, hogy a túlélés kényszerített, hiszen a régi módszerek, a jól bevált megoldások nem működnek, az eddigi rendszer elavult, miközben a törvény szelleme, az igazság ugyanaz. Lehet, hogy belefáradtál a régi mókuserékbe, és lépsz. Nem akarod veszélybe sodorni magad, de nem félsz a szokatlantól, és inkább az lesz a kérdés, meg tudod-e szokni az újat. Az lelkesít, hogy utána ügyis hazatérsz, még akkor is, ha ez csak egy kivételes eset volt...

A bölcsök azért mentek más úton haza, mert a régi út veszélyes lett volna. Kiderült, hogy Heródes kelepécét állított nekik. Bűnrészesek lettek volna abban, amire a király készült. Megölte volna a Messiást. Nem a kíváncsiságuk vitte másfelé, hanem hallgattak a belső hangra. A belső GPS azt

mondta, hogy az eddigi hivatalos út azzal a kockázattal jár, hogy feladják Jézus hollétét. Árulókká váltak volna. Nem akartak besúgók lenni. A más úton járással a régi is felértékelődik.

Vannak sorsdöntő pillanatok életünkben, amelyek más útra kényszerítenek. Egy örömteli esemény, egy élmény, egy drámai helyzet, egy konfliktus olykor térdre kényszerít. Akarva akaratlan elhatározzuk, hogy ez így nem mehet tovább. Valami megváltozott, valamit megváltoztatott bennünk. A manapság divatos másság hamis csengésű toleranciájával, viszonylagosságával szemben, ha Istennel találkoztunk, ebben az élményben mostantól csak ez a járható út, még ha nehéz is. Mert a belső hang olyan elemi erővel tör fel és súg nekünk, ami minden külső, racionális, haszonelvű érvet félreseper az útból.

Isten útjai kifürkészhetetlenek.

És mégis azokon kell járnunk, ha vele akarunk lenni. Mert Isten sosem nyugszik bele tévedéseinkbe, a bűn által vetett csapdáinkba. Abból van kiút. Onnan van tovább. És a mindenható leleményességével megtalálja az utat hozzánk is, mert ki akar szabadítani az örök halál csapdájából. Ezért dob felénk újabb és újabb mentőövet, lasszót, ha úgy tetszik. Hogy kapaszkodjunk bele. Álljunk fel, ha elestünk. Ne időzünk túl sokat a nosztalgiával, ne merengjünk a *'mi lett volna ha'* buta kérdésen, ne sirassuk azt, ami már elveszett. Ő ad mást, szebbet és jobbat, csak vegyük fel a felénk dobott kesztyűjét, és menjünk vele tovább.

Balog Zoltán református püspök példája is megerősíti ezt. Gyermekkorában nem lelkesítette a tudat, hogy lelkész az édesapja. Lelkészhiány volt akkoriban, a 70-es években, ideálisnak tűnt, hogy 21 évesen már kenyérbe kerülhet, szinte predestinálva volt erre. Voltak, akik el sem jutottak a hivatásig, csak sodorta őket a rendszer. A gimnáziumi osztályban 32-en voltak, közülük 16-nak lelkész volt az apja. Sok lelkészgyerekből lett lelkész. Ő nem akart egy ilyen kitaposott úton járni. Lázadozott. Aztán egyszer társaival fogadásból a szomszédos pártház előtt elénekelték a székelly himnuszt, így az igazgató ijedtében ki is csapta őket, hogy a munkásörök ne hogy gyanút fogjanak. Aztán megengedték, hogy leérett-ségizzen, de be kellett volna állni a sorkatonai szolgálatba. Szeretett ugyan tanulni, szinte elitista volt: azt gondolta, minél tanultabb egy ember, annál erkölcsösebb, kifinomultabb, annál rendesebb, jobb-aztán kiderült, hogy ez nem igaz. Hite is volt, de kamaszként úgy gondolkodott, hogy egy kicsit most szabadságra menne Istentől. Magától értetődő, hogy van Isten, csak most egy kicsit hagyjon békén. Ez a lázadás része volt. Egy évet dolgozott a diósgyőri gépgyárban, még Bibliákat is csempészett Ukrajnába egy kirándulás alkalmából. Időközben megjelentek a nyugati naiv, baloldali keresztények Németországból és Hollandiából, hogy tanulmányozzák a keleti szocializmus újdonságát. Jöttek ösztöndíjjal tanulni, magyar nyelven Debrecenbe a református teológiára. Egyikükbe, egy lányba bele is szeretett s el is vette feleségül. Az állambiztonságiak mindkettőjüket kémnek tekintették. Őt meg ki-

csapták a teológiáról. Csak zokogott a Bocskai-szobor előtt a Kálvin-téren tehetetlenségében. Egy paplány szavai jutottak eszébe: reformátusnak lenni nem a ruha, hanem az a bőröd. Nem lehet levetni. Délután meg jelentkeznie kellett katonának. A tiszt már magkapta az infót róla, s kíváncsian várta, ki az a legény, akit ennyire utálnak a papok. Aztán azt kérdezte: Tudja mit, én meg utálom a papokat. Menjen ki az NDK-ba, és ráütötte a pecsétet az engedélyére. A németországi távollét alatt megszületett a gyermekük, de Zoltán hazajött, és szolgálni akart a református egyházban. A püspöke hallani sem akart róla. „Amíg én itt vagyok, ebben az egyházmegyében nem lesz lelkész.” – mondta. És akkor bosszúból arra gondolt, akkor leszek a katolikusoknál diakónus. Amúgy is sokat szidtatok, most rajtatok is bosszút állok. Felment Pestre, megjelent egy katolikus szeretetszolgálatnál, amelyet apácák vezettek. Azt mondta a főnöknő, jöjjön vissza akkor, ha már nem bosszúból akar itt dolgozni, hanem szeretetből. Egy hét múlva visszament, s elküldték Püspökszentlászlóra, egy szociális otthonba, ahol tizenkét szerzetesrendből voltak apácák, vagy harmincan, s volt köztük még egy jezsuita és egy ferences barát is. Zoltán lett a fűtő, a véce-pucoló, a sofőr, a kertész, a karbantartó. Kapott egy égre nyíló szobát. Télen olyan nyugalom volt ott, hogy amikor egyszer kopogtattak az ajtón, s ő kinyitotta, az özek álltak ott s várták a s kenyeret... Aztán Pozsgay Imre idejében a pesti püspök mégis csak felvette egyházi szolgálatba, mert szerette az ifjú csikókat, egyfajta ellenzéki kört gyűrt belőlük, majd-hogynem „házasította”, és engedte, hogy érvényesüljenek. Befejezte németországi tanulmányait, hazajárt vizsgázni, s végül magyar diplomát kapott, ő lett Pest környékén öt falu református lelkésze. Ilyen úttalan utak az Istené, ha az ember felismeri s együttműködik vele...

A keresztyén felekezetek is más-más utakat jártak/járnak, miközben Isten felé tartanak. De észre kell venniük egymást, és ha lehet egymást is támogatniuk kell. Nincs más út csak az Isten útja, énekelték az István a királyban... Én vagyok az út, az igazság és az élet – mondja Krisztus urunk...

3. Hazatértek

Nem elfutottak, nem eltávolodtak Istentől, hiszen őt keresték, és a tudományukon keresztül találták meg. Mi a keresés fáradtságát is megspóroljuk, nem nézünk fel a csillagokba, hogy tájékozódjunk, hanem babrálunk a mobilunkon, hadd mutassa már a dzsipieszt. El sem indulunk, kutatni sem akarjuk a könyvekben, csak írunk egy emílt a barátunknak: 'dobj egy linket', s akkor meg van oldva. Már se vásárolni, se kirándulni nem megyünk, hanem a számítógép mellől, az ágyban, pizsamában, csipszet ropogatva „letöltjük”... És elefejtünk gondolkodni, értelmezni, megérteni a dolgok, jelenségek, események folyását, nem lesz antennánk „venni” Isten jelzéseit. A bölcsek meg kockáztattak. Vették a fáradtságot, keresték a nagy királyt. Meg tudták különböztetni és össze tudták egyeztetni a szív és az ész hangját. Hazatértek, mert otthon volt szükség rájuk.

Hazatértek, hogy otthon hirdessék az örömhírt. Hogy a tu-

dományt az istenélménnyel megerősítsék. Nem attól bölcsek, hogy sokat tanultak, jól értesültek, összeköttetések voltak, vagy pragmatikusan és olcsóbban megúszták. Az istenfélelem a bölcsesség kezdete – írja a Biblia.

Az értelmiség felelőssége is ez. Mert nem mindegy, mire használjuk a tudásunkat. Elolvadunk a nagy fejlődéstől és életszínvonalától, amelyet mára elértünk, de hirtelen félni kezdtünk, hogy ez nem fenntartható, és szemünk láttára pukkan szét a lufi. Egy internetes kommentező gondolatörát felhasználva írtam egy kis történetet, mely rávilágít erre.

*Sebestyén Péter atya prédikál az ökumenikus istentiszteleten (2018)
Fotó: Gecse utcai Református Egyházközség, Marosvásárhely*

Volt egyszer egy Édenkert, amelyben a sátán irigykedve nézte az ember boldogságát. Odament a Teremtőhöz, s azt mondta neki: – Szereted te az embert? Isten azt mondta: – igen! De ha kiderül, hogy az ember jobban szeret engem, mint téged akkor is fogod szeretni? – kérdezte a sátán. – Az lehetetlen! – mondta az Isten. Te csupa rosszat akarsz az embernek, én csupa jót! Hát hogy szerethetne téged jobban, mint engem? – Kössünk fogadást, mondta a sátán, ha engem választ, akkor a kezemre adod őt! Legyen – mondta az Isten. Odament a sátán az emberhez és azt mondta: – Jobb világot fogsz te magad köré építeni, mint, amit az Isten alkotott köréd... Itt a gyümölcs, amit a tudás fájáról szedtl, ezzel megépítheted a saját világodat. Nem kell ide Isten. A nevem Luciferius, ami annyit tesz fényhozó! Hiába lett világosság, ha nincs fény... Én hozom a fényt, a tudást. Azon nyomban megette az ember a gyümölcsöt, és fény gyúlt a fejében, mert azonnal beugrott neki a robbanómotor, az atomenergia a mikrochip, az úrhajó, a digitális korszak. És elkezdett kacagni az édenkerten: – Mi ez a szálnalmas szemétdomb?... Hát elmegyek, építék felhőkarcolókat, repülőket, hajókat, gyárakat, robot-masínakat, ahol mindenem meglesz, ami itt nincs. Mit nekem vacakolni itt, a kerítésen belül? És elkezdett az ember fulladozni a levegőtől, hányni a víztől, rákosodni az ételtől, számítógépe vírusos lett, bankkártyáját meghekkelték, okos telefonját lehallgatták, és akkor jött rá, hogy a tudás, ami neki van azt a gonosztól kapta!

A bölcsekben volt merészség, hogy új utakat keressenek hazafelé, de Isten akaratával összhangban. Volt bátorságuk,

szembemenni az aktuális hatalommal, az igazságért. Hallgattak a lelkiismeret parancsára, és más utat választottak, mint a hivatalos. Mert azzal megölné szívében is az Istent. Szembementek a divatos korszellemmel. Úgy lettek innovatívak, hogy a(z eddig meg)járt útról se mondtak le, de azért az új utakat is bejárták, hogy az otthon maradtakat Isten akaratára rávezessék. Nem pusztán kalandvágy ez, nem az érdekek, vagy a gazdasági kihívások kényszerítenek minket sem, hanem Jézus szavai szerint az idők jelei... Amelyeket a Szentlélek megvilágosító erejénél fürkészniünk kell. /.../

Jó lenne nekünk is hazatérni a nemzetbe, az egyházba. Elég kitérőt, elgondolkodni valót nyújtott ez a két év globális karantén. Térjünk haza ezzel az új tapasztalattal Jézus Krisztushoz, aki megváltott, megtartott és az üdvösségre akar vezetni minket. Ő is hazatért az egyiptomi menekülés után. Názáretben növekedett szülei környezetében, bölcsességben és kedvességben

Vezessen mindnyájunkat a bölcsék csillaga: haza, hogy megtaláljuk életünk célját!

Forrás: peterpater.com

Tóth Tihamér – Áldozni annyi, mint győzni!

Jöjj csak, nézz végig gondolatban egy cirkuszi előadást Néző császár idejében. Kicsiny embercsapatot hajtanak az aréna közepére. Ősz, törődött férfiak, anyák csecsemővel karjukon, gyönyörű lányok, fiatal fiúk... Köröskörül könyörtelen embertömeg...

Megnyílik egy csapóajtó s a sötét mélyből előrohannak a napok óta éheztetett indiai oroszlánok...

És a keresztények ott a középben? Reszketnek? Könyörögnek? Ó, nem! Imádkoznak, énekelnek, örvendeznek, mintha menyegzőre mennének. Csodálatos dolog! Rájuk rohannak a fenevadak, csattog a foguk, eleven húst tép a körmük... és ők? Tekintetük az égre szegezve s arcukon mosollyal csak énekelnek!

Honnan merítették ezek a százezrek ezt a hihetetlen erőt? *«Állhatatosak voltak a kenyértörésben (áldozásban) és az imádságban»*, – mondja róluk a Szentírás.

Az áldozás győzelemre segített régen; arra segít ma is.

«Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradotok s terhelve vagytok és én megenyhítlek titeket.» Hát van fáradtság már az ifjú életben is? Hát doboghat szomorodott szív már ifjú kebel alatt is? Ó, de mennyire! *«Szomorúság ért, csapás alatt szenvedsz? – menj gyakran áldozni. Beteg a lelked, bűnök sebének kell begyógyítani rajta? – menj áldozni. Múlt bűnök emlékei visszajárnak s te félsz, hogy ismét rabjukká alázkods? – menj áldozni.»* «Ha felfúj a keveltség mérge, – írja Jeruzsálem! Szent Cyrill, – vedd magadhoz e szentséget, és az alázatos kenyér majd alázatossá tesz. Ha fősvenység száll meg, élvezd a mennyei kenyeret, és a bőkezű kenyér téged is bőkezűvé tesz. Ha az irigység ártalmas szellője fújdogál feléd, vedd az angyalok kenyerét s az valódi szeretetet közöl veled. Ha az ételben s italban mértéktelenségre adtad

magadat, élvezd Krisztus testét és vérének és az a test, amely annyi önmegtagadást viselt el, bizonyára mértéktelenségben tart meg. Ha lustaság támad meg és jéghideggé tesz, úgy, hogy sem imához, sem más jócselekedethez nincsen kedved, erősítsd magadat Krisztus testével, s bizonyára áhítattal s buzgalommal tetsz el. Ha végre a tisztátalanság ingerel, főleg akkor vedd magadhoz e legnagyobb szentséget, és Krisztusnak egészen tiszta teste egészen szemérmessé és tisztává tesz.»

Ő, mint csitulnak, erőtlenednek viharzó lelkemben a bűnös kísértések, valahányszor a szentáldozás főszenes pillanatában az Úr Jézus mindenható kezébe hajtom zaklatott homlokomat!

Igen; legyen velem Jézus és akkor... Akkor, ha bűnös akarok lenni, megfogja kezemet; ha bűnös akarok gondolni, másra fordítja gondolataimat; ha bűnös akarok beszélni, lefogja könnyelmű nyelvemet.

Nem túlzás az az elragadó dicséret, amellyel egy francia író (Legouvé) ajánlja a szentáldozást: *«Édes gyermekem, majd fogod hallani, mint támadják az áldozást... De én láttam, mint ömlött el a halállal vívódók arcán a remény derűje, mikor magukhoz vették a szent Ostyát; láttam a templomban, hogy a hit sugara mint világította be fiatal lányok homlokát, amint az áldoztató rácsból jöttek; láttam keservesen szenvedő anyádat, mint csendesült el egyszerre a szentáldozás után és mosolygott saját fájdalmain. Ami az emberi arcra ily fényt tud sugározni, az csak szent dolog lehet»...*

Egy tizenöt éves diáknak egyszer fájni kezdett a lába. Hívják az orvost s az – a szülők iktóztatós rémületére – csontszűt állapít meg. *«Itt nem segít semmi; a lábat le kell vágni»*, – mondja az orvos. *«Nem, nem! – kiált a beteg; inkább meghalok.* Heteken át kérlelik, a válasz mindig ugyanaz: *«Nem és nem!»* Végre az édesapja letérdel az ágy előtt és így szól: *«Fiam, kérlek téged, ha már magadért nem teszed, tedd meg legalább énértem»*. A fiú egy pillanatig némán néz apjára, aztán odanyújtja kezét: *«Igen, apám, teérted. És most, doktor úr, tegyen velem, amit akar»...*

Édes fiam, valahányszor a bűn szűja rágódik telkeden, gondold mennyei Atyádra, Megváltódra, aki nem ágyad előtt térdel, hanem a Kálvária keresztnél függ érted és így szól: *«Fiam, engedd magadat meggyógyítani; ha máj magadért nem, hát énértem»*. És akkor nézz a keresztre s mondd: *«Igen, teérted, Uram. Tégy velem, amit akarsz»*. És tudod, mit tesz? Lefürészelné bűneidet a gyónásban, – de ne félj, nem fog fájni. Orvosságot ad be neked, – de ne félj, nem lesz keserű, hiszen saját szent teste és vére az, mellyel gyógyít, hogy a bűn betegségéből felépülve az ő tiszta s erős lelkű, hűséges fia maradhass.

Sok a kísértésed? Menj gyakran áldozni. Évek óta hozzászoktál egy bűnhöz s most nem tudsz tőle szabadulni? Menj gyakran áldozni. Jobbá akarsz lenni, előhaladni a jellem útján? Menj gyakran áldozni!

Hányszor?

Minél több a lelki küzdelmed, minél inkább tombolnak benned a fejlődő élet tavaszi viharjai, annál inkább rászorulsz

a segítő kézre. Borromei Szent Károly féktelen, romlott diákok közt nevelkedett s egy nagyváros ezernyi kísértése között is meg tudott maradni szeplőtelen tisztaságában. Mikor megkérdezték, mi adott erőt neki, így felelt: *«Ezt a szentáldozás tette, melyhez minden vasárnapon és ünnepnapon járultam».*

Minden vasárnapon? Ettől megijedsz. *«Nem! Ezt én nem tudom megtenni! Erre méltatlan vagyok!»* Persze, hogy méltatlan vagy! De nemcsak arra, hogy minden vasárnap áldozál, hanem egyetlen egyszer sem érdemled meg az áldozást. Sem te, sem senki más emberfia! Ha az áldozás jutalom lenne, senki sem mehetne nyugodtan áldozni. De az nem jutalom, hanem csodás erőforrás, amelyből mindenkinek szabad innia, csak tiszta legyen a lelke.

Az áldozás nem jutalom, hanem erősítés, energiaforrás. Mi az áldozás? Egy német költő oly gyönyörűen mondja:

*Der Friede im Krieg,/ Im Kampfe der Sieg,/ Die Hilfe im
Not,/ Das Leben im Tod. Azaz: Béke a háborúban,/ A küzde-
leben győzelem,/ Segítség a szükségben,/ Élet a halálban.*

Hátha nincs komoly bűn lelkedén, csak menj minél többször áldozni. És ha hét közben kavargó fantáziád kísértő képekkel izgatna, is és ha örökös hősi küzdelemben harcolnál is zaklató gondolataiddal, mindegy! Ez még nem ok arra, hogy oda ne lépj az Úr asztalához, aki megörvendezteti ifjúságodat, s nehéz harcaidban meg ne erősítsd magad az erősök kenyerével. Tehát nem azért áldozol gyakran, mintha lelked egészen rendben volna, hanem azért, hogy rendbe jöjjön.

«*Oly sokszor áldoztam, mégis elbuktam!*» – panaszkod talán. Nem az Oltáriszentségben van a hiba. Mindenkinek annyit ér az áldozás, amennyire értékeli. Hogyan készülsz hozzá, hogyan vágyakozol utána, hogyan fogadod az Urat, s hogyan beszélgesz el Vele, ettől függ a több-kevesebb eredmény. Minél mélyebb s üresebb az edény, annál többet lehet beleönteni.

Annyiszor elbukta! Hát akkor meg mi lett volna veled, ha nem is áldoztál volna! Kevés olyan heves természetű ember lehetett még, mint aminő volt Marceau hajóskapitány. A legkisebb ellentmondásra felkavargott benne a méreg tüzes lávája és csak retentő erőfeszítéssel tudta visszatartani magát. Küzdött, minden nap áldozott, de bizony a harag még így is sokszor kitört belőle. Egyszer szóra is tették matrózai, hogyan lehet ennyire dühös, aki annyiszor áldozik. *«Tudjátok meg – válaszolt a kapitány – hogyha nem áldoznék oly gyakran, már mindnyájatokat a tengerbe szórtalak volna.»*

Forrás: Tóth Tihamér – Krisztus és az ifjú

Kempis Tamás – Krisztus követése – gondolatok

Áldalak téged, mennyei Atya, Uram Jézus Krisztusnak Atyja, hogy méltóztattál megemlékezni rólam, szegény nyomorultról. Ó, irgalmasság Atyja és minden vigasztalás Istene, hála néked, hogy engem, bár minden vigasztalásra méltatlan vagyok, újra meg újra vigasztalásaidban részesítesz.

Áldalak téged mindig és dicsőítelek egyszülött Fiaddal és a Vigasztaló Szentlélekkel együtt, hej, Uram Istenem, szent Szerelmemem, ha te szívembe költözöl, minden vigadozik

bennem. Te vagy az én dicsőségem, szívemnek ujjongása.

Te vagy reményem, menedékem zaklattatásom napján. De mivel még gyöngé vagyok a szeretetben és tökéletlen az érényben, szükségem van arra, hogy megerősíts és megvigasztalj.

Látogass hát meg gyakrabban engem, oktass szent tanítasiddal, szabadíts meg ösztönösségemtől, és gyógyítsd meg szívemet minden rendetlen vonzalomtól, hogy bensőmben meggyógyulva és alaposan megtisztulva alkalmas legyek a szeretetre, erős a tűrésre, állhatatos a mindvégig való megmaradásra.

Nagy dolog a szeretet, minden jónál nagyobb, egymaga könnyűvé tesz minden terhet, méltósággal visel minden méltatlanságot. Mert a terhet nem érzi tehernek, minden keserűt édessé, jóízűvé tesz.

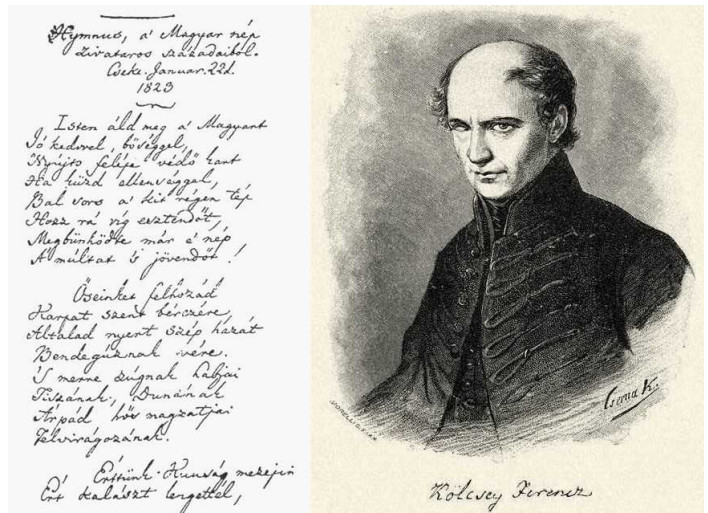
Jézus nagylelkű szeretete nagy vállalkozások véghezvitelére sarkall, arra biztat, hogy mindig tökéletesebbre vágyakozzunk. A szeretet fölfelé igyekszik, nem akar semmi alantasba bonyolódni.

Emlékezzünk nagyjainkról

A magyar kultúra napja –

a Himnusz születésnapja – Január 22.

199 éve ezen a napon véglegesítette Kölcsey Ferenc a Himnusz kéziratát, erre az eseményre emlékezve 1989 óta január 22-én ünnepeljük a magyar kultúra napját.

Kölcsey Ferenc a Hymnus írója, foto: Wikimedia Commons

Ilyen himnuszot egyetlen európai nép sem mondhat magáénak, mint amelyet nekünk hagyott örökül szatmárcsekei magányában a 33 éves Kölcsey. Versének eredetileg hosszabb címet adott: *Hymnus – A magyar nép zivataros századaiból*, amely alkotás egy közösség identitását kifejező énekké vált, és amelyet minden magyar ember mélységes, szent áhítattal hallgat.

A magyar nemzet himnusza nem éltet uralkodót, királyt vagy bármilyen történelmi hőst, Európában talán egyedülálló módon ez egy közbenjáró imádság: Isten áldd meg a magyart! Az évszázadokon át szorongatott, kétségbeesett nép imádsága

a magyarok Istenéhez.

Nem véletlen, hogy értékeink, kincseink közül éppen himnuszunk születése vált a magyar kultúra ünnepévé. Nemcsak a magyar sors, történelmünk viharos századai sejlenek fel a versben, hanem a nép által átörökitett, megőrzött tudatunkban folytonosan jelenlévő és belőle építkező kultúra is. A megemlékezés ötlete Fasang Árpád zongoraművésztől származik, ő vetette fel 1985-ben: „Ez a nap annak tudatosítására is alkalmas, hogy az ezeréves örökségből meríthetünk, és van mire büszkének lennünk, hiszen ez a nemzet sokat adott Európa, a világ kultúrájának. Ez az örökség tartást ad, ezzel gazdálkodni lehet, valamint segíthet a mai gondok megoldásában is”.

„Kultúra annyi, mint tanulás; megszerezni, színvonalon tartani nehéz, elveszteni könnyű.” – Kodály Zoltán – Számodra mit jelent a magyar kultúra?

Forrás: sopronmedia.hu

Kölcsy Ferenc – Himnusz

A magyar nép zivataros századaiból.

Isten, áldd meg a magyart
Jó kedvvel, bőséggel,
Nyújts feléje védő kart,
Ha küzd ellenséggel;
Bal sors akit régen tép,
Hozz rá víg esztendőt,
Megbűnhődte már e nép
A multat s jövőndőt!

Őseinket felhozád
Kárpát szent bércére,
Általad nyert szép hazát
Bendegúznak vére.
S merre zúgnak hajjai
Tiszának, Dunának,
Árpád hős magzatjai
Felvirágozának.

Értünk Kunság mezein
Ért kalászt lengettél,
Tokaj szőlővesszein
Nektárt csepegtettél.
Zászlónk gyakran plántálád
Vad török sáncára,
S nyögte Mátyás bús hadát
Bécsnek büszke vára.

Hajh, de bűneink miatt
Gyúlt harag kebledben,
S elsújtád villámidat
Dörgő fellegedben,
Most rabló mongol nyilát
Zúgattad felettünk,
Majd töröktől rabigát
Vállainkra vettünk.

Hányszor zengett ajkain
Ozman vad népének
Vert hadunk csonthalmain
Győzedelmi ének!
Hányszor támadt tenfiad
Szép hazám kebledre,
S lettél magzatod miatt
Magzatod hamvvedre!

Bújt az üldözött s felé
Kard nyúl barlangjában,
Szerte nézett s nem lelé
Honját a hazában,
Bércre hág és völgybe száll,
Bú s kétség mellette,
Vérözön lábainál,
S lángtenger fölette.

Vár állott, most köhalom,
Kedv s öröm röpkedtek,
Halálhörgés, siralom
Zajlik már helyettek.
S ah, szabadság nem virúl
A holtnak véréből,
Kínzó rabság könnye hull
Árvánk hő szeméből!

Szánd meg Isten a magyart
Kit vészek hányának,
Nyújts feléje védő kart
Tengerén kínjának.
Bal sors akit régen tép,
Hozz rá víg esztendőt,
Megbűnhődte már e nép
A multat s jövőndőt!

Cseke, 1823. január 22.

130 éve született Boldog Meszlényi Zoltán püspök

Meszlényi Zoltán Lajos 1892. január 2.-án született, Hatvanban, és 1951. március 4-én magyar püspökként halt vértanúhalált. XVI. Benedek pápa boldoggá avatta 2009 október 31-én.

Idézetek szentbeszédeiből: „Kire nem vár az életben kisebb vagy nagyobb megpróbáltatás? S a mai idők nem alkalmasak-e arra, hogy a szokottnál súlyosabb megpróbáltatásra várjunk, és számításba vegyük saját életünk áldozatát is? De a számításból ne hagyjuk ki a hit vigasztalását, azt, hogy minél nagyobbak voltak földi életünknek megpróbáltatásai, minél több fájdalom és gyötrelme kóztotta testünket a földön, annál nagyobb dicsőség várja a feltámadt testet az örök boldogságban.”

„Évtizedek harcai megtanítottak arra, hogy nevelőim figyelmeztetései nem voltak túlzások. S mikor a múlt év őszén Istenben boldogult főpásztorunk tisztára látva népünknek tragikus sorsát, kiadta papjainak a parancsot, hogy mindenki küldetéséhez híven maradjon meg a gondjaira bízott hívek

között, s amikor figyelmeztetett..., hogy a papoknak a legnagyobb megpróbáltatások idején teljesíteni kell kötelességeiket még vértanúság árán is: a martírium gondolata nem döbbentett meg, nem csodálkoztam, természetesnek tűntek fel az Üdvözítő szavai: *eljön az óra, hogy mindaz, ki megöl titeket, szolgálatot vél tenni Istennek.*”

„Egyet sohasem szabad elfelejtenünk: azt, hogy a keresztény irgalmasságnak gyakorlása két elemből áll. Az egyik az anyagi, s ez az, hogy juttassunk abból a szegénynek, amit nekünk az Úr adott, a másik a lelki, és ez az, hogy azt, amit adunk, azt úgy adjuk, amint Krisztus kívánja, azzal a lehajlással, amelyben a szegényt testvérünknek tekintjük.”

„Higgyük rendületlenül, hogy ez a nemzet minden gyarlósága mellett sem lett eddig méltatlanná Isten további kegyére, s hogy a mi vezetőink eszközei ugyanannak az isteni Gondviselésnek, mely megtartotta ezer éven át a nemzetet. Ha bízunk minden időben a felsőbb isteni segítségben, s ha megőrizzük azt a keresztény hitet, melyet az első király országának alapjává tett, ha tiszta lélekkel ápoljuk ezt a hitet mint igazi emberi nagyságunknak alapját is, akkor nem fog soha megrémíteni az apostoli szó, hogy a szentek fogják megítélni a világot; nem fogunk félni attól, hogy az utolsó ítéleten szemben fogjuk találni magunkat az első szent király tekintetével.”

„Krisztus hű pásztoraként a hitet és az Egyházunk iránti hűséget nem tagadom soha! Isten engem úgy segéljen!”

100 éve született Nemes Nagy Ágnes költő

Száz éve, 1922. január 3-án született Budapesten Nemes Nagy Ágnes Kossuth- és József Attila-díjas költő, műfordító, esszéista. Nemes Nagy Ágnes már elemi iskolás korában közzölt verseket a **Cimbora** című gyereklapban. Gimnáziumi tanulmányait a legendás Baár-Madas Református Leányliceumban végezte, a költő-igazgató Áprily Lajos személye meghatározta pályáját.

1939-től a Pázmány Péter Tudományegyetemen tanult. Lengyel Balázssal 1944 áprilisában összeházasodtak. A második világháború végén férjével üldözötteket mentettek és bújtattak, így Szerb Antal, Halász Gábor és Sárközi György megmentésén is fáradozott.

1946-ban megjelent első verseskötete **Kettős világban** címmel, amelyért két évvel később Baumgarten-díjat kapott. Ugyanebben az évben a **Köznevelés** című pedagógiai folyóirat munkatársa lett, majd Lengyel Balázssal megalapították a babitsi Nyugat eszmeiségét és minőségigényét felvállaló **Újhold** című folyóiratot, amelybe az irodalmi élet olyan jelesei írtak, mint Pilinszky János, Rába György, Végh György, Lakatos István. A lapot egy idő múlva a hivatalos kultúrpolitika túlságosan polgárinak találta, 1948-ban be is tiltotta. Ezt követően csak a Vigiliában jelenhettek meg versei, emellett a gyerekeknek szóló műveket írt. 1953-tól öt éven keresztül a Petőfi Sándor Gimnázium tanára volt, majd 1958-tól szabadfoglalkozású íróként dolgozott.

1957-ben megjelent második kötete, a **Szárazvillám**, amely új költői korszakának kezdetét jelentette. Ebben az időben már jelentős műfordítói tevékenységet is folytatott, főként francia és német nyelvű műveket ültetett át magyarra, többek között Corneille, Racine, Moliere drámáit, Victor Hugo, Saint-John Perse verseit, Rilke és Brecht műveit. A hatvanas évektől ismét megjelenhettek versei, 1969-es **Lovak és angyalok** című gyűjteményes kötetéért József Attila-díjjal jutalmazták. Költészetében szigorúan tartotta magát a racionalizmushoz, a legkisebb kilengéstől is irtózott. A hetvenes, nyolcvanas években a magyar irodalmi élet meghatározó személyisége lett, kapcsolatot tartott az emigrációban élő költőkkel, írókkal, több külföldi felolvasóesten, írótalálkozón vett részt. Gyermekeknek szóló meséi közül kiemelkedik a **Bors néni könyve**, amelyből nagy sikerű előadás született a Kolibri Színházban.

Pásztor Gábor rajzaival

1986-ban Lengyel Balázssal újraindították az **Újholdat**, amely almanach formájában évente kétszer jelent meg 1991-ig, Nemes Nagy haláláig. 1983-ban életműve elismeréseként megkapta a Kossuth-díjat, 1991-ben pedig alapító tagja lett a Magyar Tudományos Akadémián belül szerveződő Széchenyi Irodalmi és Művészeti Akadémiának. Budapesten hunyt el 1991. augusztus 23-án. 1997-ben férjével együtt megkapta Izrael Állam Jad Vasem kitüntetését, mert a nyilasuralom alatt mentette az üldözötteket.

1998-ban a Pro Renovanda Cultura Hungariae Alapítvány Nemes Nagy Ágnes Emlékdíjat alapított a magyar esszéirodalom legjobbainak elismerésére. A 2005-ös könyvhét egyik megjelentése volt egyetlen regénye, **Az öt fenyő** megjelentetése.

Forrás: Maszol.ro

175 éve született Mikszáth Kálmán író

1847. január 16-án született Nógrád megyében, Szklabonyán. (Ma Sklabina, Szlovákia). Elemi iskoláit a faluban végzi.

1857. A rimaszombati evangélikus kisgimnázium tanulója

lesz. Az önképzőkörben írja első prózáit, verseit.

1863. A gimnázium utolsó két évére átiratkozik a selmecbányai evangélikus gimnáziumba. Ott is tagja az önképzőkörnek.

1866. Leérettségizik. Jogi tanulmányokat kezdene, de ennek sem Pesten, sem Győrben nincs nyoma. Egyre erősebb az írói elhivatottság benne.

1871. Balassagyarmaton van, nincs kedve tanulni. A helyi társaság kedvence. Megismerkedik Mauks Ilonkával. Egy ideig vármegyei hivatalnok.

1873. Szerkesztője lesz a **Nógrádi lapok** című újságnak. Nyáron romantikus körülmények között feleségül veszi Ilonkát, Pestre költöznek. Különböző lapokba ír, de a siker elkerüli.

1874. Megjelenik első könyve, az **Elbeszélések** című kötet

1878. Szegedre, a helyi újság a **Szegedi napló** szerkesztőségéhez kerül. Erőre kap, megjön írói önbizalma, sikeres lesz.

A szklabonyai Mikszáth kúria 1910 körül Vasárnapi Ujság

1881. megjelenik a **Tót atyafiak** és megindul a példátlanul gyors olvasói siker és világirodalmi karrier.

1882. Megjelenik **A jó palócok**, visszatér a fővárosba, a **Pesti Hírlaphoz**. Írásai ettől kezdve először mindig újságokban, folytatásokban jelennek meg.

1883. Már a Kisfaludy társaság tagja, később az Akadémia is tagjai közé választja

1887. Első ízben kormánypárti képviselő, az illyefalvi kerületben.

1890. Meghal kislánya, Jánoska. Élete végéig nem heveri ki a tragédiát.

1892. A fogarasi kerület képviselője. Sorra jelennek meg regényei, kivétel nélkül mindegyik hatalmas irodalmi siker.

1895. Megjelenik a sokak szerint legjobb műve a **Szent Péter esernyője**.

1900. Megjelennek a nagyregények: **Különös Házasság**, **A Noszty fiú esete Tóth Marival**, **Jókai Mór élete és kora** valamint **A fekete város**.

1904. Megveszi a horpácsi birtokot és az ideje nagy részét már szülőföldjén tölti.

1910. Zajlanak a 40 éves írói működése alkalmából szer-

vezett ünnepségek. Szklabonyát elkeresztelik Mikszáthfalvának. Már sokat betegeskedik. Május 6-án van a nagy országos ünnep Budapesten. Egy egész ország hódolatát fogadja. Az ünnepség után elindul új, leendő képviselői kerületébe, Máramaroszigetre. Rosszul lesz, hazajön.

1910. május 28-án meghalt. Május 31-én temetik, az Akadémia előcsarnokában ravatalozzák fel és a Kerepesi úti temetőben lel végső nyugalmat.

Forrás: mikszahtkalman.hu

150 éve hunyt el Bíró László szatmári püspök

Dr. Bíró László (Nagysomkút, 1806. január 6. – Szatmárnémeti, 1872. január 21.) szatmári püspök, a bölcselet doktora.

Bíró László falusi értelmiségi családból származott. Édesapja tanító, majd gazdatiszt volt Nagysomkúton. A teológia elvégzése után bölcseletről doktorált. Szatmárnémetibe visszatérve Hám János püspök jobbkezeként, legfőbb segítőjeként dolgozott. Éppen ezért püspöki kinevezését sokan már Hám János halála után várták. A nagy („második alapítóként” tisztelt) püspököt mégsem ő, hanem dr. Haas Mihály követte a főpásztori székhelyen (ő 1858 és 1866 között állt az egyházmegye élén).

Haas püspök halála után, 1866. szeptember 14-én nevezték ki az egyházmegye élére. Bécsben szentelik püspökké, 1867. április 11-én. Püspöksége alatt felépíttette a Szent József Árvaházat, a Rákóczi utcai Kiskonviktust. Hám János példáját követve egyházmegyéjében kiemelt figyelmet szentelt a szegényeknek, árváknak, öregeknek és a tanuló ifjúságnak.

Szatmárnémetiben megalapította az árva lányok intézetét, és 69 diák részére ösztöndíjat alapított, az egyházmegyei papok, néptanítók, tanítónők és óvónők részére nyugdíjalapot hozott létre. Pártolta egyházmegyéjében a művészeteket.

Létrehozta a Szent Cecil Ének- és Zeneegyüttest, felépíttette az egyesület otthona, tanuló- és szórakozóhelye céljára szolgáló épületet. Ő az egyetlen szatmári püspök, aki részt vett a Világegyház egyik egyetemes zsinatán, az I. Vatikáni zsinaton. A zsinaton való felszólalásaival – a történetírás tanúsága szerint – nagy tekintélyt szerzett a magyar püspöki karnak. 1872. január 12-én halt meg. A szatmárnémeti székesegyházban temették el.

Forrás: [Wikipédia](https://hu.wikipedia.org/wiki/B%C3%ADr%C3%B3_L%C3%A1szl%C3%B3)

Bíró Jolán-Ilona – Házszenelés

A házszenelés az Egyház által jóváhagyott szentelmény, olyan jel, mely által érzékelhető a kegyelem. Kialakulása a 15. századra nyúlik vissza. A Magyar Katolikus Lexikon szerint ilyenkor a pap szenteltvízzel hinti meg a lakást a megfelelő ima kíséretében. Isten pártfogását, oltalmát kéri a házra és a benne lakókra. Szentelt krétával felírja az évszámot és a latin áldásforma, Christus mansionem benedictat! – Krisztus áldja meg e házat! – kezdőbetűit: CMB.

Ilyenkor a legnagyobb vendéget fogadjuk be házunkba, aki áldásával végigkísér az egész év folyamán. Előtte nem csak a házunk ajtaja áll nyitva, hanem minden szív, mely ebben a

házban örömmel, hittel, tudatosan befogadja őt. Minden házszenteléskor, mintha azért könyörögnénk, hogy: Maradj velünk, Urunk, mert szeretnénk érezni, tapasztalni jelenlétedet, nem csak a templomban, hanem a magánéletünkben is. Ez a hit, hogy nem vagyunk egyedül, erősít bennünket. A ház soha sem üres, mert betölti az ő jelenléte.

Jó néhány évvel ezelőtt a családos egyetemista bentlakásból, két éves házasságként beköltöztünk jelenlegi lakásunkba tíz hónapos kislányunkkal. Habár meleg nyár volt, mégis az első utunk a helyi plébánoshoz vezetett, aki örömmel fogadta kérésünket. Egyik nap, a megbeszélte időpontban be is tért hozzánk házat szentelni. Feszülettel ajándékozta meg kis hajlékunkat. Éreztük befogadtak, tartozunk egy közösséghez. Már nem volt olyan sivár, olyan idegen a betonrengeteg kilencedik emeleti lakása. Otthonná kezdett válni: az öröm, a békesség, a szeretet, a jóság otthonává, mert Istennel minden könnyebb.

Hosszú-hosszú éveken át fogadtuk és befogadtuk a Szent keresztet január 3-án. Minden évben a szilvesztert sógor-nőmnél, Szatmáron töltöttük, mégis mindig szívesen utaztunk haza erre a dátumra. Az egyik évben ezt a megszokottságot mégis felváltottuk egy értékesebbre, nemesebbre. December 30-án az Úr áldása ajándék formájában meg is érkezett hozzánk. Az idegen, de mégis már otthonos környezetben töltött év fordulója után épphogy hazaértünk lakásunkba és másnap plébánosunk már az Úr áldását kérhette számunkra és az alig négy napos újszülöttre, aki már a negyedik gyermek volt családjában. Ez az áldás azóta is kíséri életét, alakítja, óvja, formálja, mint ahogy családjunkat is: összekovácsolja, edzi, Krisztus jelenlétére irányítja figyelmünket, még akkor is, ha netalán néha még másként is érinti azt. Kitartóvá, munkára nevelővé, küzdővé, soha sem megalkuvóvá alakít. Megtanultuk, hogy Istennel és Istennek semmi sem lehetetlen, hanem minden csak kegyelem.

Olyan dolgok is megvalósulnak, ha mellette mindvégig kitartunk, ami sokáig csak álom volt. Számunkra minden nap az Úr részéről ajándék, főleg, ha felkészülve, elkészülve találunk bennünket jövőtelekor. Talán a legizgalmasabb várakozási idő volt családjunk számára az, amikor a pótlásokhoz kerülünk, mert házunk a házszentelési időpont alatt még a festés lázában égett. Még itt is ott is volt egy-egy ecsethúzás, egy-egy befejezetlen sarok, egy-egy befejezetlen tulipán, levél, meg miegymás. Plébánosunkat az isteni gondviselés éppen jókor, este 7 óra után vezette hozzánk, amikor már aznap nem is számítottunk rá, de éppen akkor, amikor a nap folyamán befejezett sarok is megszáradt. A sok-sok ima meghallgatásra talált. Nagy ministránsával belépett hozzánk, egy pohár vizet kért, megáldotta és máris hozzáfogott a házszentelés szertartásához. Az Úr részéről az öröm kifogyhatatlan forrása kiszámíthatatlanul fakadt. Plébánosunk a feszületet először családjunk legkisebb, immár a hetedik, gyermeke elé tartotta. Az egy éves és két hónapos csöppség gondolkodás nélkül, természetesen, szeretettel megpuszilta a kereszten levő Jézust. Bár-

csak mi is ilyen természetesen fogadnánk keresztszereinket és bármit, amit Isten elénk gördít. Bárcsak tudnánk mindig mi a dolgunk, mi a feladatunk! Lennénk mi is olyanok, mint a gyermek, akinek Isten áldását befogadni oly természetes!

Jézussal való találkozás olyan, mint egy testvérrel, egy barátal való találkozás, akiben bízhatunk, ráhagyatkozhatunk. Ő nem egy távoli valóság, hanem egy olyan valaki, aki nemcsak templomainkban, hanem otthonainkban, lelkünk lakásában jelen van. Engedjük közelebb a házszentelések alkalmával Mindenek Tudóját, mert ő közel van hozzánk, csak mi esetleg elzárjuk magunkat Tőle. Ekkor az Úr szolgálja magát az Urat hozza közénk, mert őt közvetíti, az ő áldását juttatja érvényre. A papok küldöttek, kik a legnagyobb vendéget hozzák közénk, ők az Úr felszentelt munkatársai.

Urunk megkeresztelkedésének ünnepén déli 12 órakor a Gyulafehérvári Római Katolikus Érsekség Facebook-oldalán, valamint a templom.ro oldalon és annak közösségi médiás felületén online követhető volt a házszentelés szertartása, amelyet Ft. Kerekes László, a gyulafehérvári főegyházmegye segédpüspöke végzett a székesegyházban. Forrás: romkat.ro

Általuk közvetlenül megtapasztalható így ilyen alkalmak is az, hogy rajtuk keresztül Ő szól hozzánk. Figyeljünk rájuk, mert az Isten rejtőző Isten, de hat: ajándékozó, befogadó szeretete által; örömet hozó, életre szóló köteléke által, melyből folyamatos munkálkodás származik; valamint gondviselő, irgalmas jósága által.

Ne felejtsük el szívünk-lelkünk ajtaját is kitárni, amikor házunk ajtaját kinyitjuk, mert az Ő közléseit csak így tudjuk befogadni, mert Ő az, aki a leginkább tudja mire van szüksége a háznak, s a benne lakóknak és az ide betérőknek.

Közlései által, ha felfogtuk azt, rugalmasokká válunk, mert még a lehetetlennek tűnő helyzetben is felismerteti, hogy kinek mire van szüksége. Ötletekkel, megoldásokkal halmoz el, olyannal aminek megvalósításához a szükségben csak pillanatokra és nyitott szívre van szükség. Ha mindehhez ösztönös is társul, akkor az öröm és megelégedettség jutalma sem marad el az Úr részéről, mert értékkel telítődtek azok a pillanatok, amelyekben közel kerültünk Teremtőnkhez a meg-

élt szeretet által. Így a házszentelések alkalmával is csak megvalljuk és erősítjük hitünket, mert megtapasztaljuk, hogy ő velünk van minden nap.

Ott van az Úr a mi ügyes-bajos dolgaink, eseményeink forgatagában, csak figyeljünk is rá. Vegyük őt észre. Ismerjük el: a segítséget csakis tőle kapjuk. Házunkba az ő áldása jut be, ha beengedjük és szeretettel fogadjuk az ő szolgáját.

Tudjuk: szentté válik ez a hely, mert ahol Isten áldása jelen van, ott jöhet öröm, bű, derű és keserűség, mert Isten jelenlétével elviselhetővé, megérthetővé teszi ezt számunkra erős adva a mindennapok viszontagságai közepette is, mert ezek alól a hívő ember sincs felmentve. Isten nemegyszer megnyitja azt, akit szeret, de annál nagyobb örömet ad számára a megpróbáltatás türelmes elviselése, megélése, a próbatétel után. S akkor öröm tölti el a szívet, megnyugvás a lelket, a házat s benne minden lakóját pedig az Úr áldása.

Mikszáth Kálmán –

Ne félj Mátyás! (Egy madár története)

Apám szolgabíró volt, hát tömördek madarat s tarka tojást hoztak nekem a panaszos felek. Kénytelen voltak szegények, mert a János hajdu is ezzel fogadta az érkezőket: „Mi jót hozott?” s csak azután kérdezte: „Mit akarsz?”

Nem is emlékszem már minden madaramra, csak a Mátyás maradt meg emlékezetemben, mert különös teremtség volt és sajátságos vége lett. Egy szegény, asszony hozta a ködmöne alatt; nagy óvatosan körüljárta az udvart, benézegetett a kocsiszínekbe, a kertek, a farakások alá.

– Mit keres?! – rivallt rá a hajdu.

– A kis „szolgabírócskát”.

– Mi jót hozott?

– Egy kis szajkócskát hoztam ő kegyelmének.

– Laci! Laci! – kiáltozó a hajdu, – mire én leléptem a széna padlásról és átvettem a madarat, akárcsak egy király, aki nek a hódolati adót hozzák.

– Szép vagy, szajkó, – mondtam, a tarka barkóját megsimogatva.

– Egy nagy úré volt ez, kérem alássan, Baloghy nagyságos úré, azé a híres követé... most hogy im' meghalt, én takarítottam rá, hát rám maradt a szajkó, egyik rokon sem vette el, de mivelhogy Mátyásnak hívják az uramat is... Börcsök Mátyás, megkövetem alássan... hát nem tűrhettem otthon, hogy az uramat bizgassa egy közönséges oktan állat...

– Hát tud beszélni?

– De még hogy! Tud az még tán olvasni is. Maga a nagyságos úr taníttatta, Isten nyugasztalja. Pi, pi! Adja csak ide az én kezembe úrficska, majd megszólaltatom én mindjárt.

Az asszony megfogta, meglöbálta, mire a szajkó érthetően rikácsolta:

– Ne félj, Mátyás! Ne félj, Mátyás!

Kacagtam, ugráltam örömben. Egy tudós madár, amelyik emberhagon biztatja magát! Ritka dolog, az bizonyos.

– Nohát már most mit akar? – kérde János hajdu s nagy kegyesen megveregette az asszony vállát.

De már én nem hallgattam az ő ügyét-baját. Az udvar tele volt panaszosokkal, de mit törődtem én apró-cseprő bajaikkal. Én nagy gyönyörűséggel merültem el a szajkó nézésébe. Én és a macska, mely fölmászott a folyosó-oszlopra s onnan leselkedett a rozzant kalitka új lakójára. Mátyás, amint illik egy féltelmet nem ismerő madárhoz, nagy nyugodtsággal illesztgette, igazgatta a tollait, a csőrével megkopogtatta a kalitka fa-rácsát, míg apró, okos szemeivel kíváncsian nézegetett szerte.

Egyszerre megrázta magát, szétsapott szárnyaival a rácsok között és hopp! a rosszul bevert szegről lefordult a kalitka s lent a téglaköveken összetört.

A lesben álló macska villámsebességgel ugrott le az oszlopról, hirtelen elkapta a szajkót s falánk szájában tartva a boldogtalant, rohant vele tüskön-bokron át a pajta tetejére. A megijedt szajkó torkaszakadtából rikácsolta a macska fogai közt:

II. Téli madárles fotópályázat

Szerző: Lengyel Róbert – Zöld SzékelyFöld Egyesület

– Ne félj, Mátyás! Ne félj, Mátyás!

Az udvaron összegyűlt panaszosok nagy hahotára fakadtak, én meg dühösen rohantam a macska után, de – már későn. A kút melletti fűzfán egy csomó veréb csipogott eszeveszetten, mintha azok is kacagnák: Hahaha! Biztathatod magadat! boldog szajkó, hahaha! Lám, ennyit érnek az értelem nélkül be-tanult szavak! Még a halálod is nevetséges, hahaha!

És messziről még mindig hangzott, bár már csak tompán, elhalóan: Ne félj, Mátyás! Ne félj, Mátyás!

Az értesítőt készítik: Ft. Ferencz Antal plébános,
Bíró Jolán-Ilona, Bíró Ernő és sokan mások.

Szerkesztőség: 400604 Kolozsvár, B-dul 21 Decembrie, Nr. 136,
e-mail: biro_jolan71@yahoo.com. Lapunk ingyenes, de bármilyen
adományt a plébániai tevékenységek számára örömmel elfogadunk.

Kolozsvár, Szent Péter plébánia,

cím: 21 December 1989 sugárút, 136., Tel: Plébánia: 0364-405-955,
e-mail: kolozsvar.szentpeter@plebania.ro

Plébános: 0744-523-023, Kántornő: 0752-035-549;

Szentmisék rendje: Szerda, Péntek 7:30; Kedd, Csütörtök 18:00;

Szombat 18:00 előesti szentmise; Vasárnap 10:30; Szamosfálván a
hónap első és harmadik vasárnapján 9:00 órától.